

PÍSEMNÁ ZPRÁVA ZADAVATELE

dle § 217 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek,
ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“ nebo „zákon“)

V OTEVŘENÉM NADLIMITNÍM ŘÍZENÍ NA RÁMCOVOU DOHODU S NÁZVEM

PRÁVNÍ SLUŽBY

Zadavatel: **CENDIS, s.p.**
IČ: 00311391
se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Nové Město, 110 00 Praha 1

Zadávací řízení: **Právní služby**
ev. č. zakázky ve Věstníku veřejných zakázek: Z2023-028167
oznámení o zahájení zakázky TED: 2023/S 126-400976

1. Označení zadavatele, předmět veřejné zakázky a cena sjednaná ve smlouvě na veřejnou zakázku, pokud byla uzavřena

a) Označení zadavatele

Název: **CENDIS, s.p.**
státní podnik
Sídlo: nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Nové Město, 110 00
Praha 1
IČ: 00311391
Zastoupen: Ing. Janem Paroubkem, pověřeným řízením státního podniku
Profil zadavatele: <https://zakazky.cendis.cz/>

b) Předmět veřejné zakázky

Předmětem zadávacího řízení bylo uzavření rámcové dohody mezi zadavatelem a jedním dodavatelem na dobu 48 měsíců, a to bez obnovení soutěže ve smyslu ust. § 132 ZZVZ. Předmětem veřejných zakázek zadávaných na základě rámcové dohody je poskytování právních služeb dodavatelem zadavateli dle aktuálních provozních a dalších potřeb zadavatele. Právní služby budou spočívat v obecném právním poradenství. Zadavatel v souladu se svou činností předpokládá využití právních služeb dle rámcové dohody především v odvětví IT práva, práva veřejných zakázek, pracovního práva a všeobecné smluvní agendy (zejména v odvětví obchodního a občanského práva). Zadavatel je za splnění podmínek ZZVZ oprávněn zadat mimo rámcovou dohodu právní služby dle § 29 písm. k) ZZVZ, specifické právní služby mimo výše uvedené právní obory a právní služby v případě střetu zájmu vybraného dodavatele či jiné překážky na straně dodavatele.

Kód předmětu veřejné zakázky dle klasifikace CPV:

79100000-5 Právní služby

c) Cena sjednaná ve smlouvě na veřejnou zakázku

Maximální souhrnná výše odměny dle všech dílčích smluv na základě rámcové dohody nesmí převýšit částku 10.000.000,- Kč bez DPH.

2. Použitý druh zadávacího řízení

Rámcová dohoda byla na základě rozhodnutí zadavatele zadána v otevřeném řízení podle § 56 a násl. ZZVZ.

3. Označení účastníků zadávacího řízení a uvedení jejich nabídkových cen

Nadepsaného zadávacího řízení se účastnili následující účastníci. Vzhledem ke společné účasti dodavatelů sdružených do společností dle ust. § 2716 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů jsou dodavatelé nejprve označeni názvy sdružení, přičemž následně jsou označeni jednotliví dodavatelé tvořící předmětná sdružení:

1. **Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, IČ: 25628470, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „**Weinhold Legal**“);

2. **Společnost pro Právní služby Cendis:**

a. JUDr. Kamil Jelínek, advokátní kancelář, IČ: 88120872, se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno-město, 60200 Brno;

b. eLegal advokátní kancelář, s.r.o., IČ: 03153398, se sídlem Sokolovská 695/115b, Karlín, 186 00 Praha 8;

(dále jen „**Jelínek + eLegal**“);

3. **Společnost pro CENDIS:**

a. Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., IČ: 28360125, se sídlem Helfertova 2040/13, Černá Pole, 613 00 Brno;

b. JUDr. Jindřich Víték, advokát, IČ: 63622777, se sídlem Šafaříkova 201/17, Vinohrady, 12000 Praha 2;

(dále jen „**FTPV**“);

4. **HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář**, IČ: 26454807, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „**HAVEL & PARTNERS**“);

5. **Sdružení AK CCS a AK FP:**

a. PORTOS, advokátní kancelář s.r.o. (dříve CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o., advokátní kancelář), IČ: 48118753, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4;

b. Fröhlich & Partners, advokátní kancelář s.r.o., IČ: 06239137, se sídlem Spálená 84/5, Nové Město, 110 00 Praha 1;

(dále jen „**CCS + FP**“);

Všichni výše uvedení účastníci řízení předložili stejnou nabídkovou cenu, a to 1.500,- Kč bez DPH za hodinu poskytování právních služeb.

4. Označení všech vyloučených účastníků zadávacího řízení s uvedením důvodu jejich vyloučení

Žádný z účastníků nadepsaného zadávacího řízení nebyl vyloučen.

5. Označení dodavatelů, s nimiž byla uzavřena smlouva nebo rámcová dohoda, nebo dodavatelů, kteří byli zařazeni do dynamického nákupního systému, včetně odůvodnění jejich výběru

Sdružení AK CCS a AK FP:

- a. PORTOS, advokátní kancelář s.r.o. (dříve CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o., advokátní kancelář), IČ: 48118753, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze, oddíl C, vložka 212268;
- b. Fröhlich & Partners, advokátní kancelář s.r.o., IČ: 06239137, se sídlem Spálená 84/5, Nové Město, 110 00 Praha 1, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze, oddíl C, vložka 278684;

Hodnotící kritéria jsou popsána v čl. 15 zadávací dokumentace (dále jen „ZD“). Hodnocení nabídek bude provedeno dle ustanovení § 114 odst. 2 ZZVZ na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality.

	Kritéria hodnocení	Váha
A.	Nabídková cena	60 %
B.	Kvalita právních rozborů	40 %

Vyhodnocení v jednotlivých kritériích hodnocení bylo provedeno bodovací metodou dle popisu uvedeného u jednotlivých kritérií hodnocení.

Hodnotící kritérium A. Nabídková cena

V rámci dílčího kritéria hodnocení A. Nabídková cena zadavatel hodnotil výši nabídkové ceny za hodinu poskytování právních služeb v Kč bez DPH uvedenou dodavatelem v rámcové dohodě. Za výhodnější bude považována nabídka s nižší nabídkovou cenou.

Nejvýhodnější nabídce, tj. nabídce s nejnižší nabídkovou cenou ze všech hodnocených nabídek, bylo přiřazeno 100 bodů. Ostatním nabídkám byla přiřazena bodová hodnota stanovená násobkem čísla 100 a poměru nabídkové ceny předložené v nejvýhodnější nabídce k nabídkové ceně hodnocené nabídky. Výpočet odpovídá následujícímu vzorci:

$$\frac{\text{výše nejnižší nabídkové ceny bez DPH}}{\text{výše hodnocené nabídkové ceny bez DPH}} \times 100$$

Takto získaný počet bodů byl následně přepočten vahou hodnotícího kritéria A. Nabídková cena, tj. byl vynásoben koeficientem 0,6.

Hodnocení A. Nabídková cena:

Účastník	Nabídková cena (Kč bez DPH/hod.)	Počet dílčích bodů	Počet bodů (A)
Weinhold Legal	1500	100	60
Jelínek + eLegal	1500	100	60
FTPV	1500	100	60
HAVEL & PARTNERS	1500	100	60
CCS + FP	1500	100	60

Hodnotící kritérium B. Kvalita právních rozborů

V rámci dílčího kritéria hodnocení B. Kvalita právních rozborů zadavatel hodnotil dodavatelem zpracované právní rozborů dle zadání.

U právních rozborů zadavatelem ustanovená komise posuzovala jejich kvalitu dle níže uvedených hledisek, na jejichž základě bude každý právní rozbor posuzován a následně hodnocen:

Hodnocené hledisko	
A) Správnost právních závěrů, a to z pohledu účinné právní úpravy a zohlednění rozhodovací praxe příslušných orgánů a právní nauky	
Kvalita předloženého rozboru	Počet dílčích bodů
Právní rozbor je založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů, pokud existuje, a právní nauka.	60
Právní rozbor je založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů nebo právní nauka, byť by mohla být pro posouzení věci relevantní, je zohledněna pouze částečně.	40
Právní rozbor je založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů nebo právní nauka, byť by mohla být pro posouzení věci relevantní, není zohledněna.	20
Právní rozbor není založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy.	0
B) Zohlednění všech právních otázek souvisejících s daným zadáním; jejich věcná relevance; zohlednění případných variant řešení; zohlednění účelu zpracovávaného právního rozboru	
Kvalita předloženého rozboru	Počet dílčích bodů
Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, a je pro zadavatele prakticky využitelné, popisuje rizika navržených řešení.	30
Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale není pro zadavatele prakticky využitelné nebo nepopisuje rizika navržených řešení.	20
Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, nezohledňuje však možné varianty řešení nebo účel, pro který bylo zpracováno.	10
Právní rozbor nezohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou.	0
C) Přehlednost a srozumitelnost	
Kvalita předloženého rozboru	Počet dílčích bodů
Právní rozbor je zcela přehledný a srozumitelný, přičemž obsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry nebo doporučení.	10
Právní rozbor není zcela přehledný a srozumitelný, nebo neobsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry nebo doporučení.	5

Právní rozbor není přehledný a srozumitelný a neobsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry nebo doporučení.	0
---	---

Hodnotící komise u každého právního rozboru uvedla v souladu se zásadami ZZVZ, proč obdržela nabídka daný počet bodů, a to včetně konkrétního slovního hodnocení, tedy uvedla konkrétní důvody, co je danému právnímu rozboru vytýkáno.

Každý právní rozbor mohl získat 100 dílčích bodů. Maximální počet dílčích bodů za všechny právní rozborů jednoho dodavatele tedy činí 300 dílčích bodů, z nichž byl vypočítán průměr dílčích bodů (počet dílčích bodů dělený číslem 3). Počet bodů za kritérium B) Kvalita právních rozborů vznikl vynásobením počtu průměru dílčích bodů a koeficientem 0,4.

Hodnocení B. Kvalita právních rozborů

Zadavatel uvádí níže hodnocení rozborů v pořadí dle data doručení nabídek. U každého rozboru jsou postupně uvedeny v levém sloupci body za hodnocené hledisko (A, B a C sestupně) a v pravém sloupci je uvedeno odůvodnění k příslušnému hodnocenému hledisku (A, B a C sestupně).

Zadavatel k hodnocení konstatuje, že rozborů č. 1 a 2 obsahují v zadávacích podmínkách jednoznačně vymezené podotázky. V případě, že se v rámci hodnoceného kritéria liší kvalita předloženého rozboru v rámci jednotlivých podotázek, komise v souladu se zadávacími podmínkami a se zásadami transparentnosti a přiměřenosti tyto popisuje a volí konečné bodové hodnocení, které v souhrnu odpovídá nejlépe hodnocenému hledisku dle zadávacích podmínek.

Zadavatel upozorňuje, že shrnutí hodnocení (odpovídající vymezení v zadávacích podmínkách) je třeba vždy číst v kontextu celého hodnocení daného právního rozboru. Právní rozbor je vždy detailně popsán v hodnoceném hledisku A, přičemž nelze hodnotící hlediska B a C „mechanicky“ oddělovat. Popis správnosti právních závěrů (včetně zohlednění rozhodovací praxe/nauky) v hodnoceném hledisku A nelze oddělit od popisu „všech“ právních otázek, rizik, variant a účelu, který je bodově zohledněn v hodnoceném hledisku B, a od jednoznačnosti závěrů/doporučení bodově zohledněných v hodnoceném hledisku C. V rámci hodnoceného hlediska A je v souladu se zadávacími podmínkami u rozborů č. 1 a 2 zohledněno, zda rozbor obsahuje správné hlavní právní závěry na jednotlivé podotázky, i když není obsažen úplný/zcela správný popis všech podmínek, a v jakém rozsahu účastník využívá relevantní rozhodovací praxi. Nedostatky spojené s neúplným/částečně nesprávným popisem podmínek jsou zohledněny v rámci hodnoceného hlediska B.

Pro úplnost poté zadavatel dodává, že v případě, pokud varianta řešení/dílčí právní otázka/riziko pro zadavatele vychází nebo je obsažena v rozhodovací praxi, tak komise v rámci hodnoceného hlediska B zásadně nezohledňuje, zda účastník uvedl relevantní rozhodnutí, ale výlučně zohledňuje, zda účastník popsal nebo uvedl danou právní otázku/variantu řešení/riziko. V takovém případě je hodnocení v rámci hodnoceného hlediska B stejné bez ohledu na to, zda účastník odkazuje na rozhodnutí či nikoliv. V případě, kdy komise v rámci hodnoceného hlediska B sama odkazuje na rozhodovací praxi (typicky u právního rozboru č. 2), odkazuje tak komise pro srovnání, nikoliv že by měl účastník dané rozhodnutí uvést – rozhodovací praxe je tak zohledněna výlučně v rámci hodnoceného hlediska A. Takový odkaz komise na rozhodovací praxi zvyšuje transparentnost a přezkoumatelnost hodnocení.

K hodnocenému hledisku C poté zadavatel uvádí, že všechny právní rozborů jsou strukturované, obsahují závěry a zpravidla jsou srozumitelné. V rámci hodnoceného hlediska C jsou tedy popisovány i) konkrétní nedostatky, pokud se právní rozbor od takového standardu odlišuje a ii) nedostatky spojené se závěry/doporučeními. Jednoznačné dílčí/konkrétní závěry a doporučení jsou většinou již komisí popsány v rámci hodnocených hledisek A a B.

Weinhold Legal	
40	<p>Právní rozbor k podotázce č. 1 správně shrnuje, že dle zadání je „Zadavatel držitelem nevýhradní licence k Programu a současně pouze jediný dodavatel jako výrobce a držitel práv k Programu může objektivně poskytnout požadované plnění.“ A že „JŘBU by tedy bylo možné realizovat při naplnění podmínek § 63 odst. 3 písm. b) nebo c) ZZVZ.“</p> <p>Právní rozbor dále stručně popisuje podmínky pro užití § 63 odst. 3 písm. b) a c) ZZVZ včetně upozornění na restriktivní posuzování podmínek pro JŘBU a skutečnost, že zadavatel nese „<i>důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro použití JŘBU</i>“ s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 3 As 18/2015. Autoři v této části odkazují na rozhodnutí ÚOHS (např. č.j. ÚOHS-R0071/2018/VZ-21260/2018/323/PBI) a komentářovou a další odbornou literaturu.</p> <p>Právní rozbor správně upozorňuje na formální a materiální podmínku využití JŘBU. Účastník shrnuje, že „<i>Bude rozhodující, zda Zadavatel potřebu následného zadání VZ nemohl prokazatelně a objektivně předvídat, tedy není-li stav závislosti Zadavateli přičitatelný, a to včetně protiprávního či neprozíravého postupu v minulosti</i>“, k čemuž odkazují na rozhodnutí Krajského soudu v Brně (dále jen „KSB“) sp. zn. 62 Af 49/2020 a rozhodnutí NSS sp. zn. 3 As 60/2020. Podle autorů tedy může zadavatel využít JŘBU v případě, že „<i>by byl schopen přesvědčivě doložit, že neměl žádný důvod předpokládat, že Program jakkoliv využije po roce 2023.</i>“ Autoři správně uvádí, že „<i>K materiální podmínce pro JŘBU je významná judikatura NSS</i>“, k čemuž uvádí též odkaz na rozhodnutí NSS sp. zn. 5 Afs 43/2012.</p> <p>V rámci rozhodovací praxe u podotázky č. 1 poté nelze souhlasit s tvrzením účastníka, že rozhodnutí NSS sp. zn. 5 Afs 43/2012 (jedná se o duplicitu na straně NSS ke sp. zn. 5 Afs 42/2012) je překonáno rozhodnutím NSS sp. zn. 1 As 256/2015 (Opencard). V bodech 100 až 104 rozsudku NSS sp. zn. 1 As 256/2015 přímo NSS výslovně uvádí, že se situace skutkově zásadně liší: u sp. zn. 5 Afs 42/2012 se jednalo o „nešikovnost“ zadavatele s ohledem na složitost zakázky (body 101 a 102), zatímco u sp. zn. 1 As 256/2015 si byl zadavatel vědom charakteru předmětu zakázky (viz bod 103).</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 2 odkazuje na úpravu § 100 ZZVZ, k čemuž odkazuje na rozhodnutí ÚOHS č.j. S291/2008/VZ-23912/2008/510/če. Toto rozhodnutí ÚOHS bylo činěno dle zákona č. 137/2006 Sb. (dále jen „ZVZ“), přičemž tehdejšímu opčnímu právu dle § 99 odst. 3 ZVZ odpovídá dnešní § 100 odst. 3 ZZVZ ve spojení s § 66 ZZVZ. Účastník popisuje § 100 odst. 1 ZZVZ, který obsahuje vyhrazenou změnu závazku obecně nespojovanou s opčním právem dle § 99 ZVZ, ale který obsahuje „<i>opční právo v širším smyslu</i>“ (Markéta Dlouhá „<i>Zakázkové</i>“ <i>opční právo a vyhrazené změny závazku</i> in Informační list 3/2016 ÚOHS, str. 30). Ze zadání podotázky č. 2 přitom nevyplývá, zda opční právo Ministerstva dopravy spočívalo v § 100 odst. 1 nebo odst. 3 ZZVZ, kdy toto mohlo být sjednáno mimo zadávací řízení (např. v rámci vertikální spolupráce).</p>

	<p>K podotázce č. 2 poté lze souhlasit se závěrem, že se jedná o otázku (naplnění) materiální podmínky JŘBU, kterou popsal účastník u podotázky č. 1. Účastník shrnuje, že <i>„Pokud by bylo opční právo MD ujednáno platně a v souladu s ZZVZ, nemohla by být naplněna materiální podmínka pro užití JŘBU. Bylo by zřejmé, že Zadavatel očekával a měl vědomí o tom, že v budoucnu vznikne potřeba zadání další VZ.“</i> Pouze pro úplnost komise konstatuje, že zadavatel by nemohl využít JŘBU ani při neplatně sjednaném opčním právu, neboť i v takovém případě měl předpokládat zájem Ministerstva dopravy bez ohledu na to, jakým způsobem by spolupráce následně proběhla – např. nebyly by splněny podmínky § 100 ZZVZ, ale Ministerstvo dopravy a zadavatel by uzavřely další smlouvu v režimu vertikální spolupráce.</p> <p>U podotázky č. 2 však právní rozbor rozporně se závěry předchozí podotázky č. 1 uvádí, že <i>„Posouzení se tedy nijak neliší od předchozího, když i v tomto případě by JŘBU nebylo možné v souladu se zákonem užít.“</i> Výše uvedené je v rozporu s tím, že pouze u podotázky č. 2 lze považovat JŘBU za vyloučené, jak uvádí účastník, zatímco u podotázky č. 1 účastník uvádí podmínky, za nichž je možné JŘBU využít.</p> <p>Rozbor dále neobsahuje odkaz na rozhodovací praxi týkající se dopadu otázky hospodárnosti na posouzení postupu zadavatele, např. rozhodnutí NSS sp. zn. 5 As 26/2017 a sp. zn. 1 As 176/2022, která může být relevantní u podotázky 2, u níž může ovlivnit závěr o možnosti použití JŘBU. V tomto směru zohledňuje rozbor účastníka pouze částečně rozhodovací praxi.</p> <p>U podotázky č. 3 právní rozbor správně upozorňuje na posouzení nákladů za celý životní cyklus a obsahuje rady k řešení zadávacího řízení včetně praktické otázky časové (etapizace, časová náročnost technické specifikace). Účastník rovněž uvádí, že <i>„Požadavek Zadavatele na zdrojový kód k Programu je opodstatněný a běžný v praxi zpravidla pouze u Programu na klíč. Výhradní licence zase sama o sobě není prevencí vendor lock-in stavu.“</i> Účastník proto doporučuje jako lepší řešení <i>„kvalitní servisní a licenční smlouvu, která může být nevýhradní povahy s promyšleným exit plánem“</i>, k čemuž upozorňuje na potřebnou délku podpory a rozvoje (doba licence/plánované životnosti s tzv. buffer limitem). Účastník odkazuje na odbornou literaturu a školení.</p> <p>Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že právní rozbor je založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy, ale rozhodovací praxe příslušných orgánů, byť je pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně u podotázek č. 1 (u této podotázky je judikatura použita nepřesně) a č. 2.</p>
10	<p>Právní rozbor popisuje většinu rizik navržených řešení (např. důkazní břemeno zadavatele, restriktivní výklad u JŘBU v podotázce č. 1 i 2 a časové a finanční náklady u podotázky č. 3), avšak nezohledňuje dostatečně účel, pro který byl zpracován, když využití JŘBU může být jediný možný postup pro zadavatele.</p> <p>U podotázky č. 1 je nedostatečně zohledněno zadání – dopad sjednání smlouvy zadavatele a Ministerstva dopravy na určité období a schválení koncepce, které svědčí pro možnost využití JŘBU</p>

	<p>z hlediska splnění materiálních podmínek (objektivní změna oproti předpokladům). Ačkoliv právní rozbor tuto úvahu správně obsahuje, tak již neuvádí, zda (spíše) je, nebo není splněna materiální podmínka, ale obsahuje spojení „by přicházelo v úvahu v případě“. Účastník nadto u podotázky č. 2 uvádí rozpor v závěru s podotázkou č. 1 (viz výše), což snižuje praktickou využitelnost právního rozboru pro zadavatele. Zadavatel v takovém případě může dospět k závěru, že tedy dle účastníka nemůže využít JŘBU ani u podotázky č. 1.</p> <p>Rozbor také neobsahuje informace o variantě využití JŘBU s ohledem na zásadu hospodárnosti (srov. NSS 5 As 26/2017 a NSS 1 As 176/2022), která může být variantou řešení zejména u podotázky 2.</p> <p>U podotázky č. 3 není dostatečně zohledněno riziko omezení hospodářské soutěže požadavkem na zdrojový kód/výhradní licenci a možné vypořádání se s touto námitkou (srov. bod 181 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ). Účastník uvádí, že „<i>Dalším rizikem je licenční politika velkých společností v ICT, kdy tento požadavek může vést k jejich diskriminaci/automatickému vyřazení ze ZŘ, když nelze očekávat změnu licenční politiky a změnu přístupu ke zpřístupnění zdrojového kódu kvůli jediné VZ.</i>“ Nelze přitom směřovat zakázanou diskriminaci ve smyslu ZZVZ a neúčast (automatické vyřazení) některých dodavatelů, byť tato může být v konkrétním případě neekonomická, kdy na riziko zvýšených nákladů účastník vhodně upozorňuje. K tomuto rozlišení srov. bod 184 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ: „<i>Skutečnost, že má některý účastník zadávacího řízení odlišnou představu o smluvních a obchodních podmínkách, nelze a priori přisuzovat k tíži zadavatele a automaticky v tom vidět formu skryté diskriminace.</i>“</p> <p>Právní rozbor tedy zohledňuje právní otázky související se zpracovávanou problematikou, nezohledňuje však možné varianty řešení a účel, pro který byl zpracován.</p>
5	<p>Právní rozbor neobsahuje jednoznačné dílčí závěry ke všem podotázkám, kdy obsahuje rozpor u dílčího závěru u podotázky č. 2 s dílčím závěrem u podotázky č. 1, a také obsahuje řadu zkratk, které nejsou v textu definovány/vysvětleny, což zhoršuje jeho srozumitelnost.</p>

Jelínek + eLegal

60	<p>Právní rozbor k podotázce č. 1 správně konstatuje, že „<i>dle zadání je zadavatel oprávněn poptat navazující plnění pouze od jediného dodavatele - nachází se tak ve vendor lock-inu</i>“. Účastník uvádí, že zadavatel má 3 možnosti řešení, a to: a) JŘBU při splnění podmínek dle § 63 odst. 3 písm. b) nebo písm. c) ZZVZ, b) poptání nového programu (PCp), c) otevřené řízení při existenci partnerského programu.</p> <p>Účastník popisuje základní podstatu JŘBU, tj. že „<i>podstatně omezuje (až vylučuje) hospodářskou soutěž</i>“ a že se „<i>nejvíce blíží soukromoprávní kontraktaci</i>“, k čemuž účastník vhodně odkazuje na svou komentářovou literaturu k ZZVZ.</p> <p>Právní rozbor uvádí, že pro JŘBU je „<i>nezbytné naplnit formální podmínku [§ 63 odst. 3 písm. c) ZZVZ] a materiální podmínku, která je dovozována z ustálené rozhodovací praxe</i>“, k čemuž správně</p>
----	--

odkazuje na aktuální relevantní judikaturu - rozhodnutí KSB sp. zn. 62 Af 49/2020 (u odkazu na rozhodnutí NSS chybí spisová značka).

Účastník správně uvádí, že „*formální podmínka bývá naplněna již z podstaty předmětného plnění*“ programu (PCp) jako autorského díla a že „*nenaplnění formální podmínky lze dovodit pouze v případě, kdy zadavatel disponuje oprávněním (licencí) zasahovat do PCp – ze zadání však plyne opak*“.

Materiální podmínku JŘBU právní rozbor správně spojuje s otázkou předvídatelnosti s tím, že „*materiální podmínka tak bude splněna (pouze) v případě, že potřebu následného zadání veřejné zakázky zadavatel prokazatelně a objektivně nemohl předvídat v okamžiku uzavření iniciační smlouvy na PCp*“.

Účastník správně uvádí, že „*Správní soudy ustáleně judikují, že materiální podmínka je splněna za situace, kdy nastala objektivní změna okolností, např. legislativní změna, nové manažerské rozhodnutí aj., která objektivně „donutí“ zadavatele poptat navazující plnění*“ Právní rozbor správně uvádí, že „*je to právě zadavatel, koho tíží důkazní povinnost stran (objektivního) naplnění materiální podmínky*“ a že „*neprokázání jejího naplnění může vést k nezákonnosti postupu zadavatele*“, které doplňuje odkazy na KSB sp. zn. 62 Af 93/2017 a NSS sp. zn. 1 As 176/2022.

K výše uvedenému však zároveň účastník uvádí, že „*S ohledem na zadání přitom máme za to, že v daném případě nejsou dány důvody, díky kterým by byla naplněna materiální podmínka*“. S tímto posouzením nelze souhlasit, když zadání obsahuje informace o tom, že byla původně omezená doba trvání smlouvy zadavatele s Ministerstvem dopravy a došlo ke změně schválené koncepce, které jsou pro zadavatele objektivní vnější změnou ve smyslu účastníkem správně odkazované rozhodovací praxe. Jakkoliv prokázání materiální podmínky JŘBU může být značně sporné (rizikové), tak kategorický závěr o nesplnění nemá oporu v účastníkem odkazované rozhodovací praxi a účastník jej blíže neodůvodňuje.

Právní rozbor dále správně odkazuje na otázku hospodárnosti jako důvodu pro využití JŘBU, „*který může materiální podmínku s úspěchem suplovat*“, s tím, že „*zadavatel nicméně musí ekonomickou výhodnost postupu v JŘBU přesvědčivě prokázat, a to především ekonomickou analýzou*“, k čemuž účastník vhodně odkazuje na aktuální rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 176/2022.

Právní rozbor k podotázce č. 2 správně uvádí, že „*existence opčního práva implikovala budoucí potřebu změn a fakticky tak vylučuje argumentaci směřující k naplnění materiální podmínky pro JŘBU*“. Právní rozbor vhodně upozorňuje na otázku, že uzavření smlouvy mezi zadavatelem a Ministerstvem dopravy až po uzavření smlouvy zadavatele s dodavatelem by sice mohlo mít vliv na posouzení oproti dřívějšímu uzavření smlouvy s dodavatelem, nicméně správně uvádí, že platí výše uvedený závěr o obecné nemožnosti využití JŘBU.

Právní rozbor k podotázce č. 3 správně upozorňuje na posouzení nákladů a podmínek za celý životní cyklus programu a obsahuje rady k řešení zadávacího řízení a nastavení smlouvy (např. inflační

	<p>doložka, vyhrazené změny). Účastník popisuje rozdíly mezi pořízením krabicového softwaru (není udělována licence k zásahu) a softwaru na míru. Právní rozbor správně zdůrazňuje nezbytnost posouzení potřeby budoucích změn programu (na míru) včetně doporučení: „Dojde-li zadavatel k závěru, že se neobejde bez budoucích změn a úprav, poptá plnění včetně licence k zásahu do PCp – tím se vyhne vendor lock-inu. Orgány dozoru jsou však toho názoru, že zpravidla je určitý zásah do software nezbytný – obecně tak lze zadavateli doporučit, aby si právo k zásahu do PCp vyhradil a mohl tak navazující plnění zadat v otevřené soutěži.“</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je pak zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů.</p>
10	<p>Právní rozbor popisuje rizika navržených řešení (nesplnění materiální podmínky, důkazní břemeno u podotázky č. 1 a 2) a jednotlivé varianty postupu.</p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 1 nedostatečně zohledňuje účel, pro který byl zpracován, neboť se dostatečně nevypořádává s údaji k ne/naplnění materiální podmínky JŘBU. Dílčí závěr o nemožnosti využití JŘBU s ohledem na nenaplnění materiální podmínky, nezohledňuje dostatečně zadání, které obsahuje informace o tom, zda zadavatel mohl změny prokazatelně a objektivně předpokládat (původně omezená doba trvání smlouvy s Ministerstvem dopravy a schválená koncepce, které jsou pro zadavatele objektivní vnější změnou). Závěr o nenaplnění materiální podmínky by mohl být odůvodněn v případě, že by účastník vyložil zadání jako (zásadní) rozšíření programu, kdy však tuto úvahu rozbor neobsahuje. Účastník tak u podotázky č. 1 uvádí otázku hospodárnosti, která může suplovat nesplnění materiální podmínky, která by byla relevantní spíše u podotázky č. 2; tímto je sníženo praktické využití rozboru.</p> <p>U podotázky č. 3 pak není zohledněno riziko omezení hospodářské soutěže požadavkem na zdrojový kód/výhradní licenci a možné vypořádání se s touto námitkou (srov. bod 181 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ).</p> <p>Právní rozbor tedy zohledňuje právní otázky související se zpracovávanou problematikou, nezohledňuje však veškeré možné varianty a všechna rizika navržených řešení a účel, pro který byl zpracován.</p>
5	<p>Právní rozbor není u řešení podotázky č. 1 zcela přehledný rozčleněním na dva dílčí závěry, z nichž první není blíže odůvodněn (tj. proč není naplněna materiální podmínka). Právní rozbor obsahuje neúplné odkazy na zdroje – např. v poznámce pod čarou č. 1 je označen Informační list ÚOHS jen rokem (2017), nikoliv číslem (1/2017) či názvem, v poznámce č. 3 není uvedena spisová značka rozsudku NSS. Právní rozbor tedy není zcela přehledný a srozumitelný a neobsahuje zcela jednoznačné dílčí právní závěry.</p>

FTPV	
20	<p>Právní rozbor k podotázce č. 1 správně konstatuje, že se „Zadavatel se ve vztahu k počítačovému programu (dále „SW“) ocitl ve stavu vendor lock-in.“, k čemuž odkazuje na popis vendor lock-inu uvedený v Informačním listu ÚOHS 1/2017. Účastník dále</p>

správně uvádí, že JŘBU je jediné zadávací řízení, „*keré pak přichází v úvahu*“, k čemuž doplňuje, že „*Zákon využití JŘBU značně omezuje, přičemž judikatura právní úpravu vykládá restriktivně a důkazní břemeno naplnění podmínek pro JŘBU leží na zadavateli*“, a to včetně odkazu na komentářovou literaturu.

Právní rozbor dále uvádí, že JŘBU je „*možno zvážít především ve vztahu k § 63 odst. 3 písm. b) a c)*“ ZZVZ a že musí být kumulativně naplněny obě podmínky § 63 odst. 4 ZZVZ, které popisuje. Účastník tak správně upozorňuje, že zadavatel „*musí posoudit, zda nemůže poptávat jiné (obdobné) plnění za srovnatelných (cena, vlastnosti) podmínek nebo zda nemůže využít jiného druhu zadávacího řízení*“ a doporučuje učinit doklady analýzy součástí spisové dokumentace.

Účastník uvádí, že „*Judikatura dále stanovila, že JŘBU je možné využít, jen pokud se zadavatel do situace, kdy musí zakázku přidělit pouze jedinému dodavateli, nedostal vlastním zaviněním*“, k čemuž odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 42/2012. Podle účastníka je tím „*myšleno nejen klasické delikttní zavinění, ale především otázka, zda zadavatel činil dostatečná preventivní opatření za účelem vyloučení budoucí závislosti na jediném dodavateli*.“

Účastník k tomu uvádí, že „*Zadavatel by si měl zajistit, že jeho postup v budoucnu nevyvolá nutnost využití JŘBU (např. z důvodu existence vendor lock-in stavu). Vzhledem k pořízení SW na základě zadávacího řízení z přelomu let 2018 a 2019 lze s ohledem na existující judikaturu uzavřít, že problematiky vendor lock-in si zadavatel měl být vědom a stavu exkluzivity mohl zabránit*.“ Na tuto část navazuje dílčí závěr, v němž účastník uvádí, že „*Sohledem na skutečnost, že zadavatel zamýšlí SW rozšířit a zároveň prodloužit dobu trvání licence, bylo by použití JŘBU značně rizikové, protože by zadavatel dále prohluboval stav exkluzivity jediného dodavatele, což je dle rozhodnutí ÚOHS i soudů nepřijatelné. Proto lze doporučit namísto JŘBU využít některého z jiných druhů zadávacího řízení, a to již s vhodnějším nastavením smluvních podmínek*.“ K nepřijatelnosti prohlubování stavu exkluzivity odkazuje účastník na rozsudek KSB sp. zn. 31 Af 18/2018.

Právní rozbor tak nesprávně nezohledňuje aktuální judikaturu k otázce splnění materiální podmínky JŘBU z hlediska ne/přičitatelnosti vzniku stavu exkluzivity zadavateli (srov. rozhodnutí KSB ve věci sp. zn. 62 Af 49/2020) a nezohledňuje rozhodovací praxi z hlediska využití JŘBU z důvodu hospodárnosti (srov. rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 5 As 26/2017 a sp. zn. 1 As 176/2022). Účastník tak činí závěr o nemožnosti využití JŘBU bez ohledu na informace ze zadání (původně omezená doba trvání smlouvy s Ministerstvem dopravy a schválená koncepce, které jsou pro zadavatele objektivní vnější změnou), které mohou odůvodnit naplnění materiální podmínky JŘBU a samotný právní závěr. Ostatně i podle účastníkem odkazovaného rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 42/2012 by zadavatel mohl využít JŘBU, neboť došlo k objektivní změně okolností (rozhodnutí o změně koncepce). Odkaz účastníka na rozsudek KSB sp. zn. 31 Af 18/2018 je poté pro použití zadavatelem příliš zkratkovitý – klíčová informace z tohoto rozsudku by zřejmě byla v bodech 49 a 50, kde soud pro účely JŘBU rozlišuje mezi případy rozšíření programu a udržení provozu stávajícího programu. Ostatně

	<p>KSB ve věci sp. zn. 31 Af 18/2018 dal za pravdu zadavateli, který využil JŘBU (v dané věci bylo rozhodující časové hledisko).</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 2 uvádí, že „Tzv. opční právo (zákon tento pojem výslovně nepoužívá) sjednané ve smlouvě mezi zadavatelem a Ministerstvem dopravy se ze své podstaty týká pouze těchto dvou subjektů, které jsou smluvními stranami dané smlouvy. Pro třetí strany (dodavatele) je tedy irelevantní.“ Účastník tak nezohledňuje dopady sjednání opčního práva mezi Ministerstvem dopravy a zadavatelem do úvah zadavatele ohledně naplnění materiální podmínky pro JŘBU (přehledně KSB ve věci sp. zn. 62 Af 49/2020), tedy předpokladu pro zadavatele, že může dojít k potřebě rozšíření softwaru, což při existenci opčního práva Ministerstva dopravy fakticky znemožňuje využití JŘBU (nepřeváží-li v krajním případě zásada hospodárnosti). Právní rozbor dále obsahuje věcný správný popis možnosti využití opčního práva dle § 66 ve spojení s § 100 odst. 3 ZZVZ, který však není pro právní rozbor relevantní (jedná se o opční právo Ministerstva dopravy, nikoliv zadavatele).</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 3 obsahuje posouzení otázky pořízení výhradní licence a zdrojového kódu a zohledňuje výhody a nevýhody požadavku na jejich pořízení. Účastník tak správně uvádí, že „Požadování výhradní licence je spojeno s rizikem prodražení plnění, a to z důvodu „exkluzivity“ zadavatele, kdy poskytovatel licence nemůže náklady na vytvoření takového programu rozložit mezi více uživatelů.“ a že „Pro praktické umožnění provádění změn programu (i prostřednictvím třetích osob) je nutná znalost jeho zdrojového kódu, proto je žádoucí požadovat i předání (nejlépe řádně komentovaných) zdrojových kódů.“ Účastník doporučuje zvážit smluvní zakotvení „ochrany obchodního tajemství dodavatele a přístupu zaměstnanců zadavatele i třetích osob, případně také zakotvit tzv. konkurenční doložku znemožňující mu program využít pro vlastní konkurenční podnikání“ a zvážit otázku využití vyhrazených změn závazku dle § 100 ZZVZ s ohledem na možnou specifičnost programu.</p> <p>Právní rozbor je tedy převážně založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů, která je pro posouzení věci relevantní (zejména ve vztahu k materiální podmínce využití JŘBU), však nebyla zohledněna.</p>
10	<p>Právní rozbor u podotázky č. 1 nezohledňuje účel, pro který byl zpracován, kdy se nevypořádává s údaji k naplnění materiální podmínky JŘBU, ačkoliv využití JŘBU může být jediný možný postup pro zadavatele, což účastník sám výslovně uvádí „Jediným zadávacím řízením, které pak přichází v úvahu, je jednací řízení bez uveřejnění“. Účastník tak zejména nezohledňuje dostatečně zadání, které obsahuje informace o tom, zda zadavatel mohl změny prokazatelně a objektivně předpokládat (původně omezená doba trvání smlouvy s Ministerstvem dopravy a schválená koncepce, které jsou pro zadavatele objektivní vnější změnou).</p> <p>U podotázky č. 2 obsahuje právní rozbor popis k jiným skutečnostem, než je uvedeno v zadání, tedy k možnému JŘBU dle § 66 ZZVZ. Neobsahuje však dopady sjednání opčního práva mezi Ministerstvem dopravy a zadavatelem do úvah zadavatele ohledně naplnění materiální podmínky pro JŘBU, viz výše.</p>

	<p>U podotázky č. 3 není zohledněno riziko omezení hospodářské soutěže požadavkem na zdrojový kód/výhradní licenci (srov. bod 181 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ); obecný dílčí závěr, že výhradní licence není nezbytná, nemusí rovněž odpovídat konkrétním potřebám a oprávněným zájmům zadavatele.</p> <p>Právní rozbor tedy zohledňuje základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou, nezohledňuje však možné varianty řešení a účel, pro který byl zpracován.</p>
5	<p>Dílčí závěr u podotázky č. 1 obsahuje obecná doporučení (nové zadávací řízení) a neodpovídá na potřeby zadavatele, dílčí závěr u podotázky č. 2 obsahuje nesprávnou informaci (dle účastníka se má opční právo zohlednit pouze pokud by bylo „zakomponováno do závazku ze smlouvy mezi zadavatelem a dodavatelem“, a nezohledňuje tak dopady sjednání opčního práva mezi Ministerstvem dopravy a zadavatelem do úvah zadavatele). Právní rozbor tedy neobsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry a doporučení.</p>

HAVEL & PARTNERS

40	<p>Právní rozbor začíná manažerským shrnutím (viz hodnocené hledisko C) a vymezuje předmět a účel rozboru pro jednotlivé podotázky dle zadání.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 1 správně konstatuje, že lze uvažovat o použití JŘBU dle § 63 odst. 3 písm. c) ZZVZ a že „<i>Naplnění důvodů pro realizaci JŘBU je vykládáno restriktivně</i>“, a to s odkazem na rozsudek KSB sp. zn. 62 Af 95/2013. Účastník dále popisuje splnění formální podmínky s ohledem na zadání (nezbytnou aktualizaci a prodloužení licence dotčeného programu může objektivně poskytnout pouze jediný dodavatel).</p> <p>Právní rozbor správně uvádí, že „<i>Pro naplnění materiální podmínky musí zadavatel prokázat, že právní omezení výše (tj. výhradní právo dodavatele) brání otevřené soutěži, zadavatel nezpůsobil, tedy že nevzniklo zaviněným (úmyslným nebo nedbalostním) jednáním zadavatele</i>“. Účastník upozorňuje na restriktivní rozhodovací praxi ÚOHS z hlediska zahrnutí práv zadavatele a předvídatelnosti změn, k čemuž účastník výslovně uvádí, že „<i>Zadavatel by měl dle této předvídat potřebu jakékoliv budoucí změny plnění</i>“, a to s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 10 As 120/2021, a „<i>měl by si vyhradit co nejširší práva i v případě, kdy lze mít pochybnosti ohledně životnosti předmětu plnění a budoucích potřeb zadavatele</i>“, a to s odkazem na rozhodnutí ÚOHS-S0298/2017/VZ. Tento závěr však není zcela přesný, jak je uvedeno dále.</p> <p>Podle bodu 7 účastníkem odkazovaného rozsudku NSS sp. zn. 10 As 120/2021 se ÚOHS totiž vyjádřil, že „<i>Podle něj lze výjimečně povolit jednacím řízením bez uveřejnění tam, kde zadavatel sice stav závislosti vytvořil, ale neměl jinou možnost, nebo bylo jisté, že nikdy žádnou navazující zakázku zadávat nebude (např. šlo o jednorázový projekt)</i>.“ NSS poté v bodě 18 tohoto rozsudku uvádí, že „<i>Jisté že použití jednacím řízením bez uveřejnění nemůže ten, kdo již v době zadávání původní zakázky prokazatelně předvídal budoucí potřebu změn. Z toho ale nijak neplyne závěr, že kdo tuto potřebu nepředvídal, použít tento způsob zadávání může. V celé této věci se řeší otázka subtilnější, totiž zda ona potřeba byla předvídatelná.</i>“</p>
----	--

NSS zde souhlasí s ostatními orgány, že kraj ji předvídat mohl a měl.“

Účastník poté odkazuje na judikaturu KSB (výslovně rozhodnutí sp. zn. 30 Af 19/2019) a výše uvedené rozhodnutí NSS s tím, že výše uvedené „nelze vykládat absolutně, neboť takový výklad by vedl k faktické nenaplnitelnosti materiální podmínky a vylučoval by praktickou využitelnost JŘBU.“

Účastník dospívá ke správnému závěru, že „Pokud by tedy v posuzovaném případě zadavatel prokázal, že v průběhu doby trvání smlouvy nastala objektivní a nepředvídatelná změna potřeb MD, přičemž původní program měl splnit jen přesně stanovené úkoly a po uplynutí doby neměl být dále využíván, bude materiální podmínka splněna“, k čemuž odkazuje na rozsudek NSS 5 Afs 42/2012.

Právní rozbor dále správně upozorňuje na § 63 odst. 4 ZZVZ, dle kterého „platí, že podmínky pro JŘBU jsou naplněné pouze v případě, že k JŘBU neexistuje alternativa a že podmínky JŘBU zadavatel nedefinoval s cílem vyloučit soutěž o zakázku.“ Účastník dále rozebírá naplnitelnost první podmínky, tj. že „pořízení jiného počítačového programu nebude přiměřenou alternativou k JŘBU z důvodů technických nebo ekonomických (mělo by být zadavatelem prokázáno).“ A konstatuje naplnění druhé podmínky vyplývající ze zadání.

Právní rozbor k podotázce č. 2 správně uvádí, že existence opčního práva Ministerstva dopravy „na prodloužení služeb zadavatele i po roce 2023 by byla pro závěry výše relevantní“. Podle účastníka by existence opčního práva „byla dokladem předvídatelnosti potřeby využití programu“, což fakticky znemožňuje naplnění materiální podmínky, k čemuž odkazuje účastník na rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 256/2015.

Právní rozbor dále uvádí, že „Hypoteticky by však mohla nastat i situace, kdy i přes existenci opce MD by bylo pokračování po 2023 prokazatelně nepravděpodobné. Pokud by tak zadavatel nemohl potřebu JŘBU rozumně očekávat a současně by nebylo jiné než původní zadání hospodárné, účelné a efektivní, šlo by s poukazem na rozsudek KS č.j. 30 Af 19/2019-115 (viz např. bod 87) i přes diskutabilní (ne)naplnění materiální podmínky v JŘBU potenciálně postupovat.“

V případě, že by zadavatel nemohl potřebu JŘBU rozumně očekávat (i přes existenci opčního práva Ministerstva dopravy), tak by (zřejmě) byla naplněna materiální podmínka pro využití JŘBU, což výslovně uvádí odkazovaný bod 87 rozsudku KSB sp. zn. 30 Af 19/2019: „Soud úvodem k zásadě hospodárnosti zvoleného řešení uvádí, že se neztotožňuje se závěry předsedy žalovaného, že by její uplatnění přicházelo v úvahu až tehdy, je-li kumulativně splněna formální i materiální podmínka jednacího řízení bez uveřejnění. Pokud by obě podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění byly splněny, zadání veřejné zakázky by bylo souladné se zákonem o zadávání veřejných zakázek a nebylo by nutné prokazovat hospodárnost zvoleného řešení.“ Jak popisuje KSB, tak „hledisko hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti vynakládání veřejných prostředků může odůvodnit postup zadavatele v případě, že materiální podmínka

	<p><i>použití jednacího řízení bez uveřejnění naplněna není (zadavatel při zadání původní zakázky nepostupoval dostatečně obezřetně), ale jeho postup ospravedlňuje ekonomická výhodnost zvoleného řešení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 30/2018-101, bod 52, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 As 26/2017-22, bod 30).“</i></p> <p>Účastník tak k podotázce č. 2 zohledňuje pouze částečně relevantní rozhodovací praxi, kdy aplikaci zásady hospodárnosti nepopisuje v souladu s odkazovaným rozsudkem KSB a v něm citovanou i pozdější judikaturou (např. NSS sp. zn. 1 As 176/2022). Aplikace zásady hospodárnosti je poté možná i u podotázky č. 1, kde však při (pravděpodobném) splnění materiální podmínky, jak správně popisuje účastník, obecně není třeba.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 3 obsahuje doporučení k řešení zadávacího řízení a nastavení smlouvy (např. exitový plán, rozsah licence, požadavek na dokumentaci k programu a upozornění ke zdrojovému kódu). Právní rozbor k podotázce č. 3 rovněž obsahuje posouzení k výhradní licenci, kterou dle účastníka „lze v souladu se ZZVZ požadovat tam, kde bez této nebude potřeba zadavatele naplněna“ a k požadavku na poskytnutí zdrojového kódu, který je dle účastníka „vhodný tam, kde zadavatel rozumně očekává potřebu provozovat, upravovat a rozvíjet SW i po skončení smlouvy s dodavatelem, a to i prostř. 3. osob.“ Závěr účastníka, že „Pokud bude SW nakupován pro konkrétní úkoly trvající pouze po určitou dobu, nebude nutné a tedy ani souladné se ZZVZ zdrojový kód požadovat“, není zcela přesný, neboť otázka souladu požadavku na zdrojový kód se ZZVZ je spíše v rovině vhodnosti, než nutnosti. Zadavatel může požadovat zdrojový kód ve snaze zamezit vendor lock-inu (a to např. v podobě vyhrazené změny závazku dle § 100 ZZVZ) i v případě, že pořizuje program pro konkrétní úkoly na určitou dobu, pokud nemá za v zásadě vyloučené, že bude tyto potřebovat, jak ostatně popisuje účastník u podotázky č. 1. Právní rozbor u podotázky č. 3 neodkazuje na žádnou rozhodovací praxi nebo odbornou literaturu, např. rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen převážně na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy, ale rozhodovací praxe příslušných orgánů, která je pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně.</p>
20	<p>Právní rozbor ve vztahu k JŘBU (podotázky č. 1 a 2) popisuje rizika (nesplnění materiální podmínky, povinnost zadavatele prokázat splnění podmínek) a základní varianty řešení.</p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 2 nesprávně/nedostatečně popisuje zásadu hospodárnosti a její vztah k materiální podmínce JŘBU, kterou supluje (viz výše a bod 87 rozsudku KSB sp. zn. 30 Af 19/2019), čímž snižuje praktickou využitelnost právního rozboru zadavatelem.</p> <p>U podotázky č. 3 není zmíněno riziko omezení hospodářské soutěže požadavkem na zdrojový kód/výhradní licenci a možné vypořádání se s touto námitkou (srov. bod 181 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ).</p> <p>Právní rozbor tak zohledňuje základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou, ale nedostatečně popisuje varianty</p>

	řešení a nepopisuje všechna rizika navržených řešení.
10	Právní rozbor obsahuje přehledné manažerské shrnutí a jednoznačné dílčí závěry a doporučení ke všem podotázkám, je zcela přehledný a srozumitelný.

CSS + FP	
40	<p>Právní rozbor k podotázce č. 1 cituje § 63 odst. 3 písm. c) ZZVZ. Účastník dále správně cituje rozhodnutí NSS sp. zn. 5 Afs 42/2012, dle něhož lze „jednací řízení bez uveřejnění využít, pokud jsou důvody pro jeho použití objektivní, tedy nezávislé na vůli zadavatele. Není sporu o tom, že pokud by se zadavatel svým vlastním zaviněným postupem dostal do situace, kdy musel přidělit zakázku pouze jedné určité společnosti, porušil by tím zákon o veřejných zakázkách. Zadavatel se tak nemůže dovolávat existence pouhého jediného dodavatele (právně nebo fakticky) schopného realizovat předmět veřejné zakázky, pakliže sám tento „stav exkluzivity“ vytvořil, a to navíc teprve ve chvíli, kdy již není možné nastatou situaci dostupnými právními prostředky změnit.“</p> <p>Účastník správně uvádí, že podle judikatury „je třeba zkoumat, zda si byl Zadavatel vědom v okamžiku přípravy zadávacích podmínek původní VZ, či si při dodržení dostatečné obezřetnosti mohl a měl být vědom toho, že v průběhu trvání poskytování služeb může nastat potřeba příslušné modifikace parametrů poskytovaného plnění a zda tedy mohl odpovídajícím způsobem přizpůsobit zadávací podmínky“, k čemuž odkazuje na literaturu (LÁTAL, M. Přípustnost jednacího řízení bez uveřejnění za situace vendor lock-in, pokud důvody nespočívají v objektivních skutečnostech. Epravo.cz, 2022). Právní rozbor tak dochází ke závěru, že pokud „Zadavatel si v době zadávání původní VZ nemohl být vědom potřeby budoucího rozšíření poptaného řešení, resp. nic jí objektivně nenasvědčovalo, bude JŘBU přípustné.“</p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 1 však neobsahuje novější rozhodovací praxi na podporu využití JŘBU (např. rozhodnutí KSB sp. zn. 62 Af 49/2020), která je v daném případě relevantní, neboť rozšiřuje úvahy obsažené v NSS sp. zn. 5 Afs 42/2012.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 2 obsahuje správný závěr o nemožnosti využití JŘBU z důvodu opčního práva Ministerstva dopravy, k čemuž uzavírá, že „Zadavatel využitím JŘBU porušil ZZVZ, neboť minimálně s ohledem na opční právo Ministerstva dopravy mohl předpokládat, že mohou být aktualizace a prodloužení licence SW nutné, a tudíž by stav „exkluzivity“ z pohledu rozhodovací praxe sám zavinil, když by této skutečnost nepřizpůsobil zadávací podmínky původní VZ na pořízení potřebného SW. Právní rozbor neobsahuje informaci k dopadu zásady hospodárnosti dle judikatury (např. rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 5 As 26/2017 a sp. zn. 1 As 176/2022) na možnost využití JŘBU.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 3 obsahuje podrobný popis a doporučení pro zadavatele, kdy odkazuje na odbornou literaturu (zejména jednotlivé příspěvky v Sedláková, J. a kol.: Softwarové smlouvy. Jejich specifika a kontraktační proces) a rozhodovací praxi (účastník označil NSS sp. zn. 2 As 251/2019, z něhož však cituje část NSS sp. zn. 5 Afs 43/2012), která upozorňuje na vyšší finanční</p>

	<p>nákladnost při sjednání více práv.</p> <p>Účastník po definici výhradní licence uvádí zcela konkrétní závěr, že „Zpracovatel doporučuje vyžádání výhradní licence v situacích, kdy je SW vytvořen Zadavatelem na míru, zejm. pokud Zadavatel vývoji SW sám přispívá svým know-how. Zadavatel tím k SW získá výhradní oprávnění, přičemž si tím současně udržuje kontrolu nad dalším využíváním vstupů, které do vývoje SW sám poskytl.“</p> <p>Ve vztahu ke zdrojovému kódu účastník uvádí, že „Výhodou předání zdrojového kódu (dále jen „ZK“) je při důsledné úpravě práv Zadavatele ve smlouvě s dodavatelem možnost úpravy či jiné změny SW, která předpokládá zásah do ZK.“ Právní rozbor správně upozorňuje na potřebu komentovaného zdrojového kódu, k čemuž dodává, že „Zpracovatel doporučuje sjednání povinnosti předání ZK včetně komentářů a dokumentace, a to zejm. uživatelské, bezpečnostní, provozní a administrátorské. Programátor dodavatele SW by měl psát veškeré související ZK podle sjednaných standardů, ve strukturované formě s komentáři.“</p> <p>Účastník doplňuje praktická doporučení ke standardům, jakož vhodnost povinnosti odborného školení včetně jeho konkrétního rozsahu „vysvětlení obsahu dokumentace k SW architektury SW a vazeb mezi jeho částmi, pomoc s navázáním na nedokončenou customizaci nebo rozvoj SW, popis infrastruktury a vazeb mezi jejími prvky, předání přístupu k infrastruktuře a do všech administrátorských rozhraní.“</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy, ale rozhodovací praxe příslušných orgánů, která je pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně.</p>
20	<p>Právní rozbor k podotázce č. 1 a 2 (JŘBU) nerozlišuje formální a materiální podmínku využití JŘBU, byť je ze závěru zřejmé, že presumuje splnění formální podmínky. Právní rozbor k JŘBU nezohledňuje všechna rizika, zejména s ohledem na rozhodovací praxi a ne/naplnění materiálních podmínek pro JŘBU a možnost využití JŘBU s ohledem na zásadu hospodárnosti, viz výše, a tedy ani blíže nepopisuje podmínky, které mohou být pro zadavatele relevantní. Právní rozbor správně uvádí, že je vhodné zvážit možnost změny závazku dle § 222 ZZVZ.</p> <p>U podotázky č. 3 není zohledněno riziko omezení hospodářské soutěže požadavkem na zdrojový kód/výhradní licenci (srov. bod 181 rozhodnutí ÚOHS-S0530/2020/VZ), jakkoliv je jinak rozbor v této části obsáhlý a ozdrojovaný.</p> <p>Právní rozbor tak zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, zohledňuje základní možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale nepopisuje všechna rizika navržených řešení.</p>
10	<p>Právní rozbor obsahuje jednoznačné dílčí závěry a doporučení ke všem podotázkám, je zcela přehledný a srozumitelný.</p>

Hodnocení rozborů č. 2

Právní rozbor zmiňuje specifické postavení veřejných zadavatelů a možnosti jejich spolupráce, kdy „Pro účely zjednodušení zajišťování veřejných potřeb byla pravidla zadávání modifikována pro případy, kdy ke smluvnímu vztahu má dojít mezi dvěma zadavateli, kdy účelem je možnost veřejných zadavatelů vykonat úkoly veřejného zájmu svými vlastními prostředky, aniž by byli povinni obracet se na vnější subjekty stojící mimo jejich organizační struktury“ a to včetně odkazu na rozhodnutí SDEU ve věci C-26/03.

Účastník poté uvádí, že „jsme na otázky odpovídali v případě, že povinnost poskytnout druhé straně upgrady/updaty informačního systému ze strany CENDIS jsme posoudili jako nepřímou úhradu zadavatele poskytovateli licence. V případě opačného posouzení by daná smlouva nemohla naplnit požadavek úplatnosti dle § 2 odst. 1 ZZVZ.“ Závěr o úplatnosti smlouvy z důvodu upgradů/updatů informačního systému je správný a je jednoznačně judikatorně řešený rozsudkem SDEU ve věci C-796/18, z něhož vychází a cituje jej též rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ; posouzení (právní závěr) o neúplatnosti smlouvy je s ohledem na eurokonformní výklad ZZVZ vyloučeno (srov. bod 26 klíčového rozsudku SDEU ve věci 18/83, náleží ÚS sp. zn. Pl. ÚS 66/04, č. 434/2006 Sb., rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 68/2009 a na ně navazující rozhodnutí). Ačkoliv na dané rozhodnutí SDEU ve věci C-796/18 účastník odkazuje dále v rozboru, nepodpořil tímto rozhodnutím svůj správný právní závěr o úplatnosti smlouvy.

Právní rozbor k podotázce 1 správně uvádí, že Ministerstvo dopravy jako zakladatel může při splnění podmínek uzavřít smlouvu mimo režim ZZVZ „jako tzv. „reverzní in-house“ kontrakt“ dle § 11 odst. 4 písm. a) ZZVZ. Účastník dále uvádí aplikaci podmínek dle § 11 ZZVZ:

- a) možnost Ministerstva dopravy uplatňovat rozhodující vliv na strategické cíle i významná rozhodnutí CENDIS;
- b) v CENDIS se nesmí majetkově účastnit jiné osoby, než ovládající veřejný zadavatel;
- c) více než 80 % celkové činnosti CENDIS musí být prováděno při plnění úkolů, které mu byly svěřeny Ministerstvem dopravy, nebo jinými právními osobami, které Ministerstvo dopravy rovněž ovládá jako své vnitřní organizační jednotky, bez ohledu na to, kdo je příjemcem plnění z uzavřené smlouvy;
- d) neexistence přímé majetkové účasti soukromé osoby v Ministerstvu dopravy,

k nimž odkazuje mj. na rozhodnutí ÚOHS č.j. ÚOHS-S0723/2015/VZ-01819/2016/522/PKř a na rozhodnutí SDEU ve věci C-26/03.

Právní rozbor k podotázce 2 uvádí správný závěr, že za splnění podmínek § 12 ZZVZ je možné uzavřít smlouvu v rámci horizontální spolupráce. Účastník uvádí 6 bodů, a to (citováno):

- 1) CENDIS musí dodržet zásadu transparentnosti a přiměřenosti dle § 6 odst. 1;
- 2) CENDIS musí ve vztahu ke Kraji Vysočina, jakož i všem dalším potenciálním dodavatelům dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace;
- 3) Stranami smlouvy mohou být pouze veřejní zadavatelé ve smyslu § 4 odst. 1 ZZVZ;
- 4) Smlouva mezi CENDIS a Krajem Vysočina musí dle § 12 písm. a)

	<p>ZZVZ sloužit k jejich spolupráci za účelem dosahování jejich společných cílů směřujících k zajišťování veřejných potřeb, které mají zajišťovat;</p> <p>5) Spolupráce musí být dle § 12 písm. b) ZZVZ řízena pouze ohledy souvisejícími s veřejným zájmem;</p> <p>6) Kraj Vysočina, jakož i CENDIS musí vykonávat na otevřeném trhu méně než 20 % (ve smyslu § 13 ZZVZ) svých činností týkajících se horizontální spolupráce – provoz obdobného softwaru a jeho poskytování by tak mělo být vykonáváno převážně za účelem uspokojování veřejných potřeb dle § 12 písm. c) ZZVZ.</p> <p>Účastník odkazuje na komentářovou literaturu a též na rozsudek SDEU ve věci sp. zn. C-796/18 k prvním dvěma bodům, kdy u bodu 2 není aplikace přesná na vztah zadavatele ke Kraji Vysočina (bez dopadu do správnosti právního závěru účastníka o možnosti využití horizontální spolupráce – zohledněno níže u hlediska B).</p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 3 uvádí, že „evropské zadávací směrnice ani ZZVZ neomezují možnost využívání poddodavatelů, je důležité si uvědomit, že pokud poddodavatel zajišťuje značnou nebo klíčovou část plnění formou poddodávek, může to vést k obcházení zákona. Obě strany smlouvy jsou povinny při výběru poddodavatele postupovat podle pravidel ZZVZ“. Účastník poté doplňuje, že „Nejen zahraniční, ale i česká rozhodovací praxe shledává, že v případě, kdy in-house dodavatel postoupí část svého plnění poddodavatelům, je povinen při zadání tohoto plnění realizovat zadávací řízení“, k čemuž odkazuje na rozhodnutí ÚOHS č.j. S187/2013/VZ-1664/2014/514/MDL. Účastník poté uvádí, že „Pokud dodavatel nebude schopen poskytovat CENDIS plný rozsah plnění zadaného na základě výjimky, bude oprávněn zajistit část prostřednictvím třetí osoby, nicméně bude povinen vybrat poddodavatele v některém ze zadávacích řízení dle ZZVZ“, nejedná-li se o případ VZMR.</p> <p>Právní rozbor dospívá k závěru, že „Zadavatel v situacích, jak jsou popsány v otázce č. 1 a v otázce č. 2 tedy není oprávněn uzavřít smlouvu v případě, že podmínkou provozu informačního systému je nákup licence k softwaru od třetí smluvní strany“, přičemž z obsahu rozboru tím účastník zřejmě rozumí, že toto platí bez provedení zadávacího řízení. Právní rozbor odkazuje též na komentářovou a další odbornou literaturu.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů, byť byla pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně.</p>
20	<p>Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou (podmínky vertikální (1), horizontální spolupráce (2), zadávací řízení/VZMR (3), z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní. Právní rozbor zohledňuje možné základní varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale není zcela prakticky využitelný pro zadavatele a neobsahuje všechny varianty řešení.</p> <p>V rámci podotázky č. 1 rozbor neobsahuje údaj o splnění popsáných podmínek vertikální spolupráce (neúčast jiné osoby v zadavateli a neexistence přímé majetkové účasti v Ministerstvu dopravy).</p> <p>V rámci podotázky č. 2 není zohledněna varianta u podmínky dosahování společných cílů zadavatelů, která je splněná i tehdy,</p>

	<p>„pokud se uvedená spolupráce týká vedlejších činností k veřejným službám, které musí být poskytovány, a to i jednotlivě, každým ze spolupracujících, přispívají-li tyto vedlejší činnosti ke skutečnému plnění uvedených veřejných služeb“ (srov. rozsudek SDEU ve věci C-796/18, který rozbor jinak zmiňuje). Toto posouzení je přitom pro zadavatele podstatné z pohledu další praktické využitelnosti právního rozboru.</p> <p>K prvním dvěma bodům u podotázky č. 2 (viz výše) odkazuje účastník na rozsudek SDEU ve věci sp. zn. C-796/18, který však v bodě 2 vykládá nepřesně. Zásada rovného zacházení a zákaz diskriminace dle § 6 odst. 2 ZZVZ se při spolupráci veřejných zadavatelů uplatní pouze jako zákaz zvýhodnění soukromých subjektů (dodavatelů), nikoliv přímo na smluvní vztah mezi zadavatelem CENDIS, s.p. a Kraj Vysočina. Podle SDEU se při vertikální spolupráci (čl. 12 odst. 4 směrnice 2014/24) uplatní čl. 18 směrnice 2014/24 („Veřejní zadavatelé jednají s hospodářskými subjekty...“), což však znamená, že (výrok 3): „Článek 12 odst. 4 směrnice 2014/24 ve spojení s druhým pododstavcem bodu 33 odůvodnění a čl. 18 odst. 1 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že následkem spolupráce mezi veřejnými zadavateli nesmí být v souladu se zásadou rovného zacházení zvýhodnění soukromého podniku oproti jeho konkurentům.“ Jinak řečeno, spolupráce mezi veřejnými zadavateli v rámci horizontální spolupráce může vést ke zvýhodnění veřejných zadavatelů (to zpravidla bude účel jejich spolupráce, jinak by plnění poptali na trhu v zadávacím řízení), nesmí však zvýhodnit soukromý podnik (hospodářský subjekt/dodavatele). Tomuto závěru odpovídá též rozdíl mezi § 6 odst. 1 ZZVZ (při postupu podle tohoto zákona) a § 6 odst. 2 ZZVZ (ve vztahu k dodavatelům) a potvrzuje jej SDEU odkazovaný bod 33 odůvodnění směrnice 2014/24, který jako podmínku spolupráce zadavatelů uvádí: „...nedostává-li se žádný soukromý poskytovatel služeb do výhodnějšího postavení vůči svým konkurentům“. Shodně též bod 99 stanoviska generálního advokáta SDEU ve věci 796/18: „Bod 31 a 33 odůvodnění směrnice 2014/24 potvrzují, že spolupráce mezi veřejnými zadavateli nemůže „vést k narušení hospodářské soutěže“ tím, že dostane soukromého poskytovatele služeb do výhodnějšího postavení vůči jeho konkurentům.“ Rozdílný výklad účastníka by však pro rozhodování a postup zadavatele u podotázky č. 2 měl pouze omezený praktický dopad s ohledem na principy 3E. Otázka rizika zvýhodnění dodavatele je dle zadání plně relevantní až u podotázky č. 3 (vystupuje třetí smluvní strana), k níž účastník správně uvádí, že zadavatelé musí dodržet zásady dle § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ, k čemuž odkazuje na komentářovou literaturu (její závěr k § 6 odst. 2 ZZVZ tedy plně platí až u otázky zapojení dodavatelů).</p> <p>V případě podotázky č. 3 nejsou zohledněny různé varianty postupu zadavatele, které může zadavatel využít k zajištění toho, aby proběhla hospodářská soutěž alespoň v některé fázi, které vedou k získání informačního systému (srov. body 54 až 57 rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ). V případě podotázky č. 3 tedy nejsou účastníkem popsány veškeré varianty řešení.</p>
5	<p>Právní rozbor je přehledný a obecně srozumitelný, ale neobsahuje jednoznačná doporučení a závěry k posuzovaným podmínkám vertikální a horizontální spolupráce z hlediska naplnění podmínek v konkrétním případě zadavatele (neúčast jiné osoby). V případě podotázky č. 3 není zcela srozumitelné označování jiného veřejného zadavatele (Ministerstva dopravy, Kraje Vysočina) za dodavatele,</p>

	kdy třetí smluvní strana může vystupovat ve vztahu k zadavateli (CENDIS) jako dodavatel (nabízející software), nikoliv jako poddodavatel veřejného zadavatele.
--	--

Jelínek + eLegal	
0	<p>Právní rozbor u podotázek č. 1 a 2 není založen na správných právních závěrech, neboť chybně neposuzuje smlouvu jako úplatnou, i když její úplatnost spočívá v povinnosti poskytnutou druhé strany upgrady/updaty (srov. rozsudek SDEU ve věci C-796/18 a rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ). Účastník tak nesprávně spojuje úplatnost smlouvy pouze s případem, kdy bude poskytováno finanční plnění (kompenzační model): „<i>Jelikož s licenci je spojeno právo zadavatele upravovat poskytnutý software, je vhodné také řešit podmínky provádění těchto úprav, včetně případné finanční kompenzace příslušící zadavateli za jejich provádění ze strany Ministerstva dopravy. Zadavatel na úpravu software totiž nejspíš vynaloží určité náklady. V tomto směru navrhuje úpravu finančního vypořádání mezi zadavatelem a Ministerstvem dopravy za provádění úprav software – volbu kompenzačního schématu je vhodné uvažovat optikou zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), kdy se v případě „nekompenzování“ nákladů druhé smluvní strany tento nepoužije, neboť se nebude jednat o veřejnou zakázku, příp. by se na kompenzační model mohla vztahovat tzv. in-house výjimka ve smyslu § 11 ZZVZ.</i>“</p> <p>Právní rozbor poté neobsahuje popis a posouzení splnění podmínek vertikální spolupráce (podotázka č. 1), kdy tzv. in-house výjimku spojuje pouze s kompenzačním modelem, a horizontální spolupráce (podotázka č. 2), jež jsou pro zadavatele stěžejní. Právní rozbor se místo toho zaměřuje na popis povinností dle jiných právních předpisů (např. autorský zákon, zákon č. 241/2022 Sb., směrnice EU č. 2019/1024).</p> <p>Právní rozbor pouze u podotázky č. 3 obsahuje správný právní závěr o nezbytnosti zadávacího řízení, kdy účastník neshledává naplnění zákonných podmínek pro JŘBU dle § 63 odst. 3 písm. c) ZZVZ. Účastník dospívá k závěru, že „<i>vhodné řešení se nám jeví zahájení některého z otevřených druhů zadávacích řízení s tím, že zadavatel umožní podání nabídky jak ve variantě 1) informační systém „zdarma“ + cena licence od třetího subjektu, tak 2) cena za kompletní informační systém, přičemž jako ekonomicky nejvýhodnější vybere tu nabídku (variantu), která bude obsahovat nejnižší nabídkou cenu. Pokud je možné licenci nabýt od více subjektů (distributorů), pak lze využít některý z druhů otevřených zadávacích řízení.</i>“</p> <p>Právní rozbor tedy není z podstatné části založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy.</p>
0	<p>Relevantní právní otázky jsou zohledněny pouze u podotázky č. 3, a to bez odkazu na všechny varianty postupu zadavatele, které může zadavatel využít k zajištění toho, aby proběhla hospodářská soutěž alespoň v některé fázi, které vedou k získání informačního systému (srov. body 54 až 57 rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ), a na možnost využití VZMR. U podotázek č. 1 a 2 pak nejsou zohledněny stěžejní právní otázky související se ZZVZ, jakkoliv</p>

	<p>rozbor obsahuje důkladný popis ostatních právních otázek, viz výše. Zejména tedy chybí k podotázkám č. 1 a 2 závěry ve vztahu k ZZVZ.</p> <p>Právní rozbor tedy nezohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou.</p>
5	<p>Právní rozbor je zcela přehledný a srozumitelný, ale dílčí a konečné právní závěry ve vztahu k ZZVZ u podotázek č. 1 a 2 jsou zcela nesprávné, a proto doporučení ve vztahu k ZZVZ nejsou v právním rozboru obsažena, kdy právní rozbor trpí výše uvedenými vadami.</p>

FTPV	
60	<p>Právní rozbor uvádí, že zadání „<i>hovoří o poskytnutí bezúplatné licence k informačnímu systému (dále „IS“)</i>“, kdy z důvodu bezúplatnosti smlouvy „<i>takové plnění by nebylo zadáním veřejné zakázky</i>“ podle § 2 odst. 1 ZZVZ. Účastník správně pokračuje, že „<i>Ze zadání vyplývá i závazek obou stran poskytovat druhé straně upgrady/updaty IS</i>“, k čemuž s odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že „<i>Za úplatu ve smyslu základního znaku zadání veřejné zakázky je dále nezbytné považovat rovněž jiné protiplnění zadavatele, které nemá sice charakter přímého peněžitého závazku, ale které je jiným (nepeněžitým) plněním zadavatele vyjádřitelným v penězích, např. (...), plněním spočívajícím v poskytnutí protislužby nebo v převedení vlastnického či jiného práva.</i>“ Účastník poté zcela správně k úplatnosti smlouvy odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C-796/18, z něhož cituje tuto část: „<i>smlouva, která stanoví, že veřejný zadavatel poskytne software bezplatně jinému veřejnému zadavateli, a je spojena se smlouvou o spolupráci, podle které je každá strana této smlouvy povinna bezplatně poskytnout druhé straně budoucí verze tohoto softwaru, který by mohla vyvinout, je „veřejnou zakázkou/smlouvou o veřejné zakázce“.</i></p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 1 správně uvádí, že „<i>V případě smlouvy s Ministerstvem dopravy (dále „MD“), je možné využít tzv. „reverzní in-house“ podle § 11 odst. 4</i>“ ZZVZ. Účastník dále cituje § 11 odst. 4 ZZVZ a popisuje splnění podmínek ovládnutí dle § 11 odst. 1 písm. a) ZZVZ, kdy „<i>Zadavatel je státním podnikem, jehož zakladatelem je MD. Zadavatel je dle obch. rejstříku určen převážně k plnění zakázek pro MD a jemu podřízených organizací. MD má v souladu se zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku, právo u zadavatele odvolat ředitele (statutární orgán) a dále např. jmenuje dvě třetiny členů dozorčí rady.</i>“ Účastník správně s odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že „<i>ačkoliv zákon výslovně nekonstatuje, že by pro umožnění vertikální spolupráce dle § 11 odst. 4 musely být naplněny všechny podmínky dle odstavce 1</i>“, které zmiňuje. Právní rozbor poté konstatuje, že „<i>U zadavatele neexistuje majetková účast soukromé osoby. Z vyjádření MD před ÚOHS lze předpokládat, že téměř veškerá činnost zadavatele je vykonávána ve prospěch MD, a proto předpokládáme, že podmínky dle § 11 odst. 1 jsou naplňovány,</i>“ včetně odkazu na bod 34. rozhodnutí ÚOHS č. j. S0723/2015/VZ-01819/2016/522/PKŘ.</p> <p>Právní rozbor u podotázky č. 2 správně konstatuje, že „<i>V případě smlouvy s Krajem Vysočina (dále „KV“)</i> nelze uvažovat o vertikální spolupráci (není splněna podmínka ovládnutí).“ Účastník poté uvádí podmínky horizontální spolupráce dle § 12 ZZVZ mezi veřejnými zadavateli. Účastník správně uvádí, že „<i>S ohledem na § 12 písm. a)</i></p>

	<p><i>by oba zúčastnění zadavatelé měli v rámci horizontální spolupráce aktivně vykonávat činnost směřující k naplnění jim společného cíle. Je přitom možné, aby jeden ze zúčastněných zadavatelů vykonával gros činnosti a druhý pouze činnosti doplňkové. Společný cíl směřující k zajišťování veřejných potřeb lze spatřovat v efektivním sběru/vyhodnocení dat z oblasti regionální dopravy a v souvisejících úpravách IS (cílem je vhodné uvést ve smlouvě). Činnost KV spočívá v poskytnutí licence, činnost KV i zadavatele pak v povinnosti obou stran poskytnout druhé straně upgradu/updaty IS, z čehož by bylo možné dovodit závazek skutečné spolupráce mezi stranami. Proto je naplněna první z podmínek pro postup dle § 12., včetně odkazu na komentářovou literaturu.</i></p> <p>Právní rozbor k podmínce dle § 12 písm. b) ZZVZ opět cituje komentářovou literaturu a dospívá k závěru o jejím splnění, neboť <i>„bezúplatnosti licence by KV mohl uzavřením dané smlouvy jen stěží sledovat zisk, rovněž zadavatel by licenci využíval pouze pro veřejné (nikoli komerční) potřeby. Poskytnutím upgradů/updatů pak strany navzájem šetří náklady (nevyvíjí totéž dvakrát)“</i>. Právní rozbor dospívá rovněž k závěru o splnění podmínky dle § 12 písm. c) ZZVZ, kdy, která dle účastníka <i>„má pak za úkol chránit hospodářskou soutěž na otevřeném trhu. Hlavní činnost KV spočívá v zajištění záležitostí samosprávy, zejména v péči o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Předpokládáme, že KV více než 20 % svých činností (v předmětné oblasti) nevykonává na otevřeném trhu.“</i> s tím, že činnost zadavatele je popsána již u podotázky č. 1. Právní rozbor tak u podotázky dospívá ke správnému závěru o možnosti využití vertikální spolupráce dle § 12 ZZVZ.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 3 upozorňuje na nezbytnost bližších informací k licenci a dále zcela správně odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C-796/18, dle kterého <i>„následkem spolupráce mezi veřejnými zadavateli nesmí být v souladu se zásadou rovného zacházení zvýhodnění soukromého podniku oproti jeho konkurentům“</i>, kdy podle účastníka je tento závěr nutné aplikovat jak na pořízení licence, tak následné chování stran (rozvoj IS). Účastník poté dospívá k závěru, že <i>„Pokud by se mělo jednat o dílčí licenci (např. pořízení trvalé licence v řádu jednotek tisíc Kč), nepovažujeme takovou podmínku za překážku pro využití postupu pro horizontální spolupráci. Pokud by mělo být využití IS podmíněno pořízením licence od třetí strany v hodnotě několika milionů Kč, bylo by ve vztahu k takovému „poddodavateli“ nutné postupovat v souladu se zákonem, tj. zahájit zadávací řízení, a to se všemi důsledky z toho plynoucími.“</i></p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů.</p>
20	<p>Právní rozbor zohledňuje zásadní varianty řešení [1) vertikální spolupráce, 2) horizontální spolupráce, 3) zadávací řízení/VZMR]. včetně konkrétního popisu včetně vhodného využití přiměřených předpokladů (činnost zadavatele a Kraje Vysočina) a upozornění na rizika (nenaplnění podmínek vertikální/horizontální spolupráce).</p> <p>U podotázky č. 2 je zcela správně zmíněno, že se nemusí jednat o hlavní činnost obou veřejných zadavatelů, avšak není zmíněna varianta u podmínky dosahování společných cílů zadavatelů, která je splněná i tehdy, <i>„pokud se uvedená spolupráce týká vedlejších</i></p>

	<p><i>činností k veřejným službám, které musí být poskytovány, a to i jednotlivě, každým ze spolupracujících, přispívají-li tyto vedlejší činnosti ke skutečnému plnění uvedených veřejných služeb“ (srov. rozsudek SDEU ve věci C-796/18, který rozbor jinak opakovaně zmiňuje). Toto posouzení je přitom pro zadavatele podstatné z pohledu další praktické využitelnosti právního rozboru, jakkoliv tento právní rozbor (na rozdíl od rozborů ostatních účastníků) obsahuje konkrétní popis k podmínce dle § 12 písm. a) ZZVZ.</i></p> <p>U podotázky č. 3 nejsou zmíněny varianty postupu z hlediska postupu zadavatele, které může zadavatel využít k zajištění toho, aby proběhla hospodářská soutěž alespoň v některé fázi, které vedou k získání informačního systému (srov. body 54 až 57 rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ).</p> <p>Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní. Právní rozbor nezohledňuje všechny varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, a proto je omezeně prakticky využitelné (zejm. u podotázky č. 3).</p>
10	<p>Právní rozbor je přehledný a srozumitelný a dílčí závěry a doporučení jsou pro zadavatele použitelné (v popsanych základních variantách). Jako jediný z hodnocených právních rozborů č. 2 obsahuje zcela konkrétní závěry u všech podotázek (viz výše).</p>

HAVEL & PARTNERS

40	<p>Právní rozbor začíná manažerským shrnutím (viz hodnocené hledisko C) a vymezuje předmět a účel rozboru pro jednotlivé podotázky dle zadání.</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 1 uvádí, že „Podle § 2 odst.1 ZZVZ se za zadání veřejné zakázky považuje uzavření úplatné smlouvy.“, kdy v případě bezúplatných smluv se nejedná o uzavření veřejné zakázky. Účastník správně uvádí, že „Platí ale, že úplata nemusí spočívat v přímé peněžní částce; protiplnění může mít charakter jiného závazku vyjádřitelného v penězích, určité výhody, protislužby, protidodávky apod.“ V rozporu s touto informací dále účastník uvádí, že „Pokud by Smlouva očekávala protiplnění zadavatele za poskytnutí licence...“, aniž by učinil právní závěr o úplatnosti smlouvy, kdy upgrady/updaty představují protiplnění, které obecně (potenciálně) má hodnotu vyjádřitelnou v penězích. Právní rozbor nezohledňuje relevantní rozhodovací praxi (rozhodnutí SDEU ve věci C-796/18 a rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ) k otázce úplatnosti smlouvy mezi zadavatelem a Ministerstvem dopravy/Krajem Vysočina v případě upgradů/updatů informačního systému. Posouzení (právní závěr) o neúplatnosti smlouvy je s ohledem na eurokonformní výklad ZZVZ vyloučeno (srov. bod 26 klíčového rozsudku SDEU ve věci 18/83, náleží ÚS sp. zn. Pl. ÚS 66/04, č. 434/2006 Sb., rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 68/2009 a na ně navazující rozhodnutí).</p> <p>Právní rozbor k podotázce č. 1 poté cituje podmínky vertikální spolupráce dle § 11 odst. 4 písm. a) ZZVZ. Účastník správně uvádí, že „Jedná se o tzv. obrácenou formu vertikální spolupráce; dodavatelem je zde fakticky „matka“ vystupující jinak jako ovládající osoba.“ Právní rozbor k podmínce ovládání správně uvádí, že u zadavatele jakožto státního podniku je tato splněna přímo</p>
----	--

ze zákona č. 77/1997 Sb., a rovněž správně uvádí informaci o neexistenci účasti soukromé osoby v Ministerstvu dopravy. Právní rozbor správně uvádí, že „Ačkoliv přímo ze znění § 11 odst. 4 ZZVZ nevyplývá, že by musely být naplněny všechny podmínky odst. 1 – mj. také min. 80% podíl činnosti při plnění úkolů svěřených ovládajícím veřejným zadavatelem, dle odborné lit. je jejich splnění nutné,“ včetně odkazu na komentářovou literaturu. Z hlediska kritéria obratu zadavatele účastník uvádí, že „obratové kritérium bude v případě zadavatele vůči MD splněno. Tomu odpovídají i údaje z výročních zpráv zadavatele, které prokazují, že aktivita mimo MD je minimální.“ Účastník poté dospívá k závěru, že „V daném případě budou bezpečně naplněny podmínky pro vertikální spolupráci dle § 11 odst. 4 písm. a) ZZVZ.“

Právní rozbor k podotázce č. 2 správně konstatuje, že v případě smlouvy s Krajem Vysočina „nebude možné postupovat formou vertikální spolupráce, neboť není splněna podmínka ovládnutí.“ Účastník dále cituje § 12 ZZVZ. Účastník dále uvádí, že „Spolupráce musí spočívat ve vynaložení vzájemného úsilí vycházejícího ze společné strategie partnerů spolupráce.“, k čemuž odkazuje na rozhodnutí ÚOHS č.j. ÚOHS- 22168/2022/523. Účastník poté konkrétně uvádí, že „Rozumíme, že informační systém bude sloužit ke sběru a vyhodnocování dat v oblasti regionální dopravy. Odkázat lze na veřejně dostupnou Strategii rozvoje Kraje Vysočina, která pojednává o snaze zavést Smart řešení v oblasti automatizace ve sběru a vyhodnocování dat v oblasti dopravy. Využití informačního systému zadavatelem lze tedy považovat za prostředek k dosahování společného cíle s Krajem ve smyslu § 12 písm. a) ZZVZ, a to v oblasti sběru a vyhodnocování dat v regionální dopravě.“ K podmínce dle § 12 písm. b) ZZVZ účastník uvádí, že bude splněna, „Pokud bude spolupráce směřovat k uskutečňování společných cílů zajišťujících veřejné potřeby, tj. nikoli za účelem komerční činnosti.“ K podmínce dle § 12 písm. c) ZZVZ poté účastník obecně uvádí, že „Platí dále, že alespoň 80 % konkrétních činností (kterých se spolupráce týká) by měl každý ze zadavatelů uskutečňovat právě v režimu této spolupráce. Aktivita zadavatele a Kraje na otevřeném trhu, tj. trhu s konkurencí jiných komerčních subjektů, by měla být marginální, na úrovni max. 20 %.“ Účastník poté dospívá k závěru, že „Za splnění uvedených podmínek lze uvažovat o režimu horizontální spolupráce.“

Právní rozbor k podotázce č. 3 uvádí, že „ZZVZ v rámci vertikální či horizontální spolupráce nevyklučuje zapojení třetí osoby“ a že „uzavření Smlouvy je i v takovém případě možné“, včetně odkazu na ÚOHS sp. zn. R0155/2021/VZ. Účastník správně upozorňuje, že „nesmí však docházet k nevhodnému obcházení zákona“. Podle účastníka „Platí tedy, že dodavatel navazující zakázky (na provoz informačního systému) by měl být soutěžen v režimu ZZVZ.“ Účastník odkazuje na omezení § 89 odst. 5 písm. a) ZZVZ u technických podmínek, k čemuž odkazuje též na rozhodnutí ÚOHS sp. zn. ÚOHS-R0187/2017/VZ.

U podotázky č. 3 není zřejmé, proč účastník hovoří o „dodavateli navazující zakázky (na provoz informačního systému)“ a v manažerském shrnutí o dodavateli „navazující zakázky na rozvoj a provoz systému“, kdy podle zadání vyplývá toliko informace, že „podmínkou provozu informačního systému je nákup licence k softwaru od třetí smluvní strany.“ Provoz či rozvoj informačního

	<p>systému by mohl zajišťovat zadavatel vlastními kapacitami a zapojení dodavatele ze zadání je „pouze“ poskytnutí licence. Hlavní právní závěr účastníka o podmíněné nutnosti zadávacího řízení u podotázky č. 3 je přes výše uvedené hodnocen jako postačující pro hodnocené hledisko A.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na převážně správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů, která je pro posouzení věci relevantní, však byla zohledněna pouze částečně, neboť chybí u zásadní otázky úplatnosti smlouvy.</p>
10	<p>Právní rozbor v případě podotázky č. 1 nesprávně popisuje variantu bezúplatnosti smlouvy, která dle zadání nenastane a tato varianta není věcně relevantní ve vztahu k zadání ve smyslu kritéria B (což však není rozhodující pro udělení počet bodů, když rozhodující jsou především důvody uvedené níže).</p> <p>V rámci podotázky č. 2 není zohledněna varianta podmínky dosahování společných cílů zadavatelů, která je splněná i tehdy, „pokud se uvedená spolupráce týká vedlejších činností k veřejným službám, které musí být poskytovány, a to i jednotlivě, každým ze spolupracujících, přispívají-li tyto vedlejší činnosti ke skutečnému plnění uvedených veřejných služeb“ (srov. rozsudek SDEU ve věci C-796/18). Toto posouzení je přitom pro zadavatele podstatné z pohledu další praktické využitelnosti právního rozboru.</p> <p>V případě podotázky č. 3 je posouzena pouze jedna z variant řešení pro dodavatele „navazující zakázky (na provoz informačního systému)“, což je silně zavádějící, neboť provozovatelem může být zadavatel, Kraj Vysočina nebo oba tyto zadavatele, a dodavatel skutečně může působit „pouze“ v roli poskytovatele licence. U podotázky č. 3 nejsou zohledněny různé varianty postupu zadavatele, které může zadavatel využít k zajištění toho, aby proběhla hospodářská soutěž alespoň v některé fázi, které vedou k získání informačního systému (srov. body 54 až 57 rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ), ani varianta využití VZMR, pokud by licence byla nižší hodnoty. V případě podotázky č. 3 tedy nejsou účastníkem zohledněny a popsány možné varianty řešení.</p> <p>Právní rozbor zohledňuje základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou (vertikální spolupráce (1), horizontální spolupráce (2), zadávací řízení (3), nezohledňuje však všechny možné varianty řešení a částečně ani účel (spojeno s variantami u podotázek 2 a 3).</p>
5	<p>Právní rozbor je obecně přehledný a srozumitelný, ale neobsahuje jednoznačná doporučení a závěry, které lze pouze omezeně využít s ohledem na jejich nesprávnost (závěr o možné bezúplatnosti smlouvy) či neúplnost (závěr k podotázce č. 3).</p>

CSS + FP	
40	<p>Právní rozbor nejprve vymezuje pojem zadání veřejné zakázky dle § 2 odst. 1 ZZVZ a povinnost zadavatele zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení včetně demonstrativního výčtu zákonných výjimek z této povinnosti včetně vertikální a horizontální spolupráce. Účastník uvádí, že „Ze zadání plyne, že Zadavatel obdržel návrh na uzavření smlouvy, jejímž předmětem je bezúplatné poskytnutí licence. Jde-li skutečně o bezúplatné poskytnutí, nemůžeme se bavit</p>

o VZ, jelikož pro VZ je dle § 2 odst. 1 ZZVZ typická úplatnost a podmínky pro uzavření smlouvy není třeba dále zkoumat. V zadání se ale dále píše, že součástí smlouvy je povinnost obou smluvních stran poskytnout druhé straně upgrady/updaty informačního systému. Jsou-li tyto upgrady/updaty považovány za formu určité úplaty, resp. mají reálnou finanční hodnotu, dochází k naplnění požadavku úplatnosti a podmínky uzavření smlouvy je třeba zkoumat.“ Závěr o úplatnosti smlouvy z důvodu upgradů/updatů informačního systému je jednoznačně judikatorně řešený rozsudkem SDEU ve věci C-796/18, z něhož vychází a cituje jej též rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ; posouzení (právní závěr) o neúplatnosti smlouvy je s ohledem na eurokonformní výklad ZZVZ vyloučeno (srov. bod 26 klíčového rozsudku SDEU ve věci 18/83, nález ÚS sp. zn. Pl. ÚS 66/04, č. 434/2006 Sb., rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 68/2009 a na ně navazující rozhodnutí).

Právní rozbor k podotázce č. 1 se věnuje otázce vertikální spolupráce. Podle účastníka platí, že „U vertikální spolupráce je mimo jiné dle § 11 odst. 1 písm. a) ZZVZ zásadní, aby zadavatel ovládal dodavatele obdobně jako své vnitřní organizační jednotky.“ K otázce ovládnutí odkazuje účastník na rozhodnutí č. j. ÚOHS-S363/2014/VZ-10690/2018/531/VNe, které dle účastníka „ovládající osobu pak specifikuje tím, že: „musí mít reálnou možnost ovlivňovat a definovat strategické cíle ovládané osoby a současně činit korekci jejích významných rozhodnutí, popř. alespoň mít možnost tak učinit“. Účastník poté s odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že „Toho může dosáhnout např. z pozice dozorčí rady.“

Právní rozbor se následně věnuje otázce tzv. reverzní in-house spolupráce dle § 11 odst. 4 ZZVZ, k čemuž parafrázuje zákon. Účastník poté správně uvádí, že „Z povahy státního podniku lze shledat naplnění ovládnutí ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) ZZVZ a rovněž vyloučení majetkové účasti soukromé osoby.“ K naplnění této podmínky dále odkazuje na zákon č. 77/1997 Sb. z hlediska vymezení státního podniku (§ 2 odst. 1) a jmenování 2/3 kontrolního orgánu (§ 13 odst. 2). Právní rozbor dospívá ke správnému závěru, že „Je-li poskytovatelem licence MD, podmínkou uzavření takové smlouvy nemusí být realizace zadávacího řízení, tj. nejednalo by se o zadání veřejné zakázky.“ Právní rozbor v rozporu s komentářovou literaturou neuvádí závěr, že v případě reverzní in-house spolupráce je třeba též splnění podmínky obratu dle § 11 odst. 1 písm. c) ZZVZ.

Právní rozbor k podotázce č. 2 správně uvádí, že „Je-li poskytovatelem Kraj Vysočina, neuplatní se ust. o vertikální spolupráci s ohledem na absenci vztahů ovládající a ovládané osoby mezi Zadavatelem a Krajem Vysočina.“ Podle účastníka proto „V úvahu připadá užití § 12 ZZVZ o horizontální spolupráci, k tomu je třeba zejména dle 12 písm. a) ZZVZ naplnění požadavku takové spolupráce, která je uzavřena za účelem dosahování společných cílů dvou zadavatelů směřujících k zajišťování veřejných potřeb. Dosahování společných cílů může vyplývat např. z právního předpisu, rovněž může být stanoveno v zakladatelském dokumentu. Současně musí být tyto cíle osobám společné a obdobně i jejich spolupráce musí být společná.“, k čemuž odkazuje na komentářovou literaturu.

Účastník dále s odkazem na rozsudek NS sp. zn. 23 Cdo 4260/2011 vymezuje pojem zajišťování veřejných potřeb, Podle citace účastníka

mezi ně spadají zejména: „služby, na kterých je obecný zájem, a to typicky v oblasti hospodářské, zdravotnické, životního prostředí, sociální, kulturní atp. (...) Takovéto potřeby jsou zajišťovány jednotně pro všechny subjekty, které je také na daném území mohou hromadně využívat.“ Účastník následně uvádí, že „Nelze předpokládat, že by poskytnutí licence k informačnímu systému sloužícímu ke sběru a vyhodnocování dat v oblasti regionální dopravy primárně směřovalo k naplnění společných cílů při zajišťování veřejných potřeb ve smyslu uvedeného rozhodnutí. Informační systém sloužící především k činnosti Zadavatele ke sběru a vyhodnocování dat nejspíše neumožňuje hromadné využití dalším subjektům na daném území, s jistotou ale nelze případný nepřímý dopad vyloučit. Pokud by na základě dat vyplývajících z daného inf. systému došlo např. ke zlepšení úrovně dopravy v kraji, mohla by horizontální spolupráce přicházet v úvahu.“ Účastník poté uvádí, že „nemůže s ohledem na neúplné informace jistotou konstatovat, že dojde k naplnění zákonných podmínek“ pro uplatnění výjimky dle § 12 ZZVZ, a to dle účastníka „s ohledem na absenci vymezení, k čemu užívání daného informačního systému směřuje“. V takovém případě by podle účastníka musel zadavatel uskutečnit zadávací řízení.

Účastník aplikuje rozsudek NS sp. zn. 23 Cdo 4260/2011, který byl činěn v kontextu § 261 odst. 2 obchodního zákoníku. Zajišťování veřejných potřeb slouží primárně pro všechny subjekty (často fyzické osoby) na daném území. Regionální doprava je „neoficiální název pro část osobní veřejné dopravy...určenou k zajišťování místní dopravní obsluhy“, kdy v tomto významu byl pojem použit též v zadání. Informační systém pro „sběr a vyhodnocování dat v regionální dopravě“ uvedený v zadání tak může primárně sloužit pro vyhodnocování vytíženosti komunikací, poptávky po veřejné dopravě, plánování koncepce nebo přímo linek veřejné dopravy, napojení na jiné systémy veřejné dopravy atp. Všechny tyto účely vedou k zajišťování veřejných potřeb, kterou typicky bude dopravní obslužnost, bez ohledu na to, zda do něj bude mít přístup jen Kraj Vysočina a zadavatel, nebo další subjekty. Zároveň však lze souhlasit s účastníkem, že ze zadání nevyplývá, že by podmínka dle § 12 písm. a) ZZVZ byla nutně (tj. vždy) splněna, jakkoliv její splnění lze spíše předpokládat (jak učinili ostatní účastníci), a proto je právní závěr účastníka přes výše uvedené hodnocen jako postačující pro hodnocené hledisko A.

Právní rozbor k podotázce č. 3 správně uvádí, že dle ZZVZ „Zadavatelé mohou uzavírat smlouvy s určitými subjekty i bez realizace zadávacího řízení, nicméně případ nákupu licence k softwaru od třetí smluvní strany pod žádnou z výše uvedených situací nelze podřadit.“ Podle účastníka tak zadavatel může využít VZMR při splnění zákonného limitu, kdy při vyšší ceně licence dle účastníka „Zadavatel není oprávněn takovou smlouvu uzavřít bez dalšího. V takovém případě by musel zadat VZ v zadávacím řízení a dotčená strana by se musela takového řízení zúčastnit a být vybrána jako dodavatel.“ Účastník k podotázce č. 3 neodkazuje na rozhodovací praxi.

Právní rozbor je tedy založen na převážně správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. Rozhodovací praxe příslušných orgánů, byť byla pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně.

10	<p>Právní rozbor zohledňuje základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou (vertikální spolupráce (1), horizontální spolupráce (2), zadávací řízení (3), nezohledňuje však všechny možné varianty řešení a částečně ani účel (spojeno s variantami u podotázek 2 a 3).</p> <p>V rámci podotázky č. 1 není zmíněna otázka podmínky dle § 11 odst. 1 písm. c) ZZVZ, která se použije též na reverzní in-house spolupráci.</p> <p>V rámci podotázky č. 2 nejsou zohledněny varianty naplnění podmínky dle § 12 písm. a) ZZVZ, tj. dosahování společných cílů směřujících k zajišťování veřejných potřeb, která je splněná i tehdy, „pokud se uvedená spolupráce týká vedlejších činností k veřejným službám, které musí být poskytovány, a to i jednotlivě, každým ze spolupracujících, přispívají-li tyto vedlejší činnosti ke skutečnému plnění uvedených veřejných služeb“ (srov. rozsudek SDEU ve věci C-796/18). Toto posouzení je přitom pro zadavatele podstatné z pohledu další praktické využitelnosti právního rozboru.</p> <p>U podotázky č. 3 nejsou zmíněny varianty postupu z hlediska postupu zadavatele, které může zadavatel využít k zajištění toho, aby proběhla hospodářská soutěž alespoň v některé fázi, které vedou k získání informačního systému (srov. body 54 až 57 rozhodnutí ÚOHS sp. zn. R0044/2022/VZ).</p>
5	<p>Právní rozbor je obecně přehledný a srozumitelný, ale neobsahuje jednoznačná doporučení a závěry, když k podotázce č. 2 lze použít pouze omezeně. Rovněž je poněkud matoucí, proč u podotázky č. 1 účastník (byť formálně správně) uvádí, že „Zadavatel, tj. státní podnik, nebude ovládat svého zakladatele, nemůže být proto naplněno § 11 odst. 1 ZZVZ“, aniž by toto sdělení mělo jakýkoliv význam pro zadavatele s ohledem na popsanou možnost reverzní in-house spolupráce.</p>

Hodnocení rozborů č. 3

Weinhold Legal	
60	<p>Právní rozbor obsahuje popis aplikovatelné právní úpravy dle zákoníku práce (dále jen „ZP“), kdy rozlišuje jednotlivé stupně porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci včetně stupně intenzity dle § 52 ZP a § 55 ZP, a to včetně odkazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) sp. zn. 21 Cdo 2596/2011, ve vztahu k povinnostem zaměstnance dle § 301 ZP včetně odkazu na rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 59/2005.</p> <p>Právní rozbor dále správně odkazuje na ustálenou judikaturu NS k otázce útoku na majetek, z níž cituje NS sp. zn. 21 Cdo 2596/2011 „útok na majetek zaměstnavatele, ať už přímý (např. krádeží, poškozováním, zneužitím apod.) nebo nepřímý (např. pokusem odčerpat část majetku zaměstnavatele bez odpovídajícího protiplnění [...]), představuje z hlediska vymezení relativně neurčité hypotézy § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce tak významnou okolnost, že zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o porušení povinnosti [...] zvláště hrubým způsobem.“ Právní rozbor vhodně pracuje s konkrétními příklady z judikatury (např. NS 21 Cdo 1496/2013) a odkazuje též na komentářovou literaturu.</p>

	<p>Právní rozbor dospívá ke správnému závěru o zvláště závažném porušení povinností ze strany zaměstnance a o možnosti okamžitého zrušení dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP nebo výpovědi dle § 52 písm. g) ZP. Právní rozbor odkazuje na ustálenou judikaturu NS, včetně zdůraznění významu narušení důvěry a druhotnosti výše způsobené škody (viz rozhodnutí NS ve věci sp. zn. 21 Cdo 3034/2016).</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů.</p>
20	<p>Právní rozbor obsahuje popis hlavních variant řešení (okamžité zrušení, výpověď, příp. dohoda) včetně rizik spojených s jednotlivými postupy (hodnocení stupně intenzity vždy záleží na úvaze soudu) a obsahuje upozornění na lhůty a dalších omezení dle ZP, byť tyto jsou řešeny odkazem. Právní rozbor vhodně zdůrazňuje, „že podstatně významnější než výše způsobené škody, je v případě útoku zaměstnance na majetek zaměstnavatele narušení nezbytné vzájemné důvěry mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem“, a to s odkazem na NS sp. zn. 21 Cdo 3034/2016.</p> <p>Právní rozbor však pro zadavatele nedostatečně popisuje (tj. blíže nevysvětluje) důvody pro doporučení výpovědi před okamžitým zrušením pracovního poměru z hlediska účastníkem odkazovaných následků neplatného rozvázání pracovního poměru (právo na náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku), které se vztahují též na výpověď.</p> <p>Díličí doporučení o prošetření „více do minulosti“ může být pro praxi zavádějící (tj. jedná se o obecně správnou poznámku, avšak bez dostatečného popisu omezení (časového) a rizik s ním spojených), přičemž v rozboru ani nejsou přímo uvedeny lhůty dle § 58 a 59 ZP (tyto jsou řešeny jen odkazem na § 58 ZP).</p> <p>Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale není pro zadavatele zcela prakticky využitelné a nepopisuje všechna rizika navržených řešení.</p>
10	<p>Právní rozbor je zcela přehledný a srozumitelný, přičemž obsahuje jednoznačné díličí a konečné právní závěry (výpověď, okamžité zrušení) a doporučení.</p>

Jelínek + eLegal

60	<p>Právní rozbor obsahuje vymezení jednostranných ukončení pracovního poměru (výpověď, okamžité zrušení) a stupňů intenzity porušení povinností zaměstnancem. Právní rozbor dále správně popisuje „posuzované skutečnosti pro vyhodnocení intenzity porušení“ dle NS sp. zn. 21 Cdo 424/2021, a to osobu zaměstnance, funkci/pozici zaměstnance, dosavadní postoj k práci, dobu a situaci při porušení, míru zavinění a intenzitu porušení, důsledky a vzniklou škodu. K poslednímu bodu správně účastník uvádí, že „Výše hrozící nebo způsobené škody hraje spíše sekundární roli. Klíčovým faktorem je případné narušení důvěry mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem ke kterému může při útoku na majetek zaměstnavatele dojít. Nejvyšší soud je v tomto pohledu konzistentní a narušení důvěry považuje za velmi závažné v rámci pracovního</p>
----	---

	<p><i>poměru</i>“, a to s odkazy na NS sp. zn. 21 Cdo 1434/2001 a NS sp. zn. 21 Cdo 991/2019.</p> <p>Právní rozbor dále správně hodnotí jednání jako útok na majetek zaměstnavatele, k čemuž uvádí, že <i>„Útok na majetek zaměstnavatele představuje tak významnou skutečnost, která zpravidla již sama o sobě postačuje k závěru o porušení povinností zaměstnance vyplývajících z právních předpisů zvláště hrubým způsobem,“</i> včetně odkazů na rozhodnutí NS (např. NS sp. zn. 21 Cdo 1760/2022)</p> <p>Právní rozbor dospívá ke správnému závěru o zvláště závažném porušení povinností ze strany zaměstnance a o možnosti okamžitého zrušení dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP nebo výpovědi dle § 52 písm. g) ZP. Právní rozbor odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu včetně aktuálních a skutkově obdobných případů (např. rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 1906/2021), a to dokonce ještě s nižší škodou – 36 Kč u rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 1434/2001.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů.</p>
20	<p>Právní rozbor obsahuje popis hlavních variant řešení včetně rizik spojených s jednotlivými postupy (formální náležitosti, existence odborů, prokázání faktické stránky věci, rizika neplatnosti) a upozornění na lhůty – u výpovědi však není uvedena lhůta / odkaz na § 58 ZP, zatímco u okamžitého zrušení tyto účastník správně uvádí.</p> <p>Rozbor rovněž neobsahuje upozornění na možnost zákazu okamžitého zrušení nebo výpovědi (zejm. § 54 písm. c) ZP a § 55 odst. 2 ZP).</p> <p>Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale nepopisuje všechna rizika navržených řešení.</p>
10	<p>Právní rozbor je zcela přehledný a srozumitelný, přičemž obsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry (výpověď, okamžité zrušení) a doporučení.</p>

FTPV

0	<p>Právní rozbor konstatuje, že pracovní poměr lze rozvázat dohodou, výpovědí, okamžitým zrušením a zrušením ve zkušební době, kdy následně obecně popisuje dohodu a výpověď. Právní rozbor dále popisuje variantu výpovědi pro zvláště závažné nebo závažné porušení povinností. Podle účastníka <i>„teoreticky lze v daném případě uvažovat o naplnění důvodu uvedeného v rámci ust. § 52 písm. g) ZP“</i>. Právní rozbor dále zmiňuje, že <i>„Z takového důvodu však lze podat ZC výpověď pouze za podmínky, že dosáhlo určité intenzity. ZP rozlišuje zvláště hrubé, závažné a méně závažné porušení povinností z PP.“</i> Účastník s odkazem na NS sp. zn. sp. zn. 21 Cdo 735/2000 uvádí, že <i>„Soud může přihlídnout zejména k následujícím kritériím: k osobě ZC, jeho pracovnímu místu, dosavadnímu postoji ZC k plnění pracovních úkolů, k situaci, kdy došlo k porušení, době, k míře zavinění, způsobu a intenzitě porušení, k důsledkům porušení, zda byla jednáním způsobena ZV škoda apod.“</i></p>
---	--

	<p>Právní rozbor dospívá k chybnému právnímu závěru z hlediska posouzení porušení povinností zaměstnancem a nemožnosti ukončení pracovního poměru okamžitým zrušením dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP nebo výpovědí dle § 52 písm. g) ZP.</p> <p>Zejména odstavce 12 rozboru je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, kdy je chybně zmiňována otázka výše škody 372 Kč – „V daném konkrétním případě s přihlédnutím k výši škody vzniklé ZV (372 Kč) je diskutabilní, zda lze takové jednání považovat za zvláště závažné nebo závažné porušení povinností vyplývajících z PP.“ Účastníkem je tak marginalizován zásadní dopad do důvěry v případě útoku na majetek zaměstnavatele – k tomu srov. rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 1906/2021, podle kterého: „Klade-li dovolatelka důraz na relativně nízkou výši částky (64 Kč), kterou měla získat na úkor žalovaného „podvodem při zapsání tržby na své jméno, přestože tržba byla vytvořena jiným zaměstnancem“, vytýkaným jí v okamžitém zrušení pracovního poměru, pak přehlídí, že podstatně významnější než výše částky, o kterou se chtěla neoprávněně obohatit, je v posuzovaném případě narušení nezbytné vzájemné důvěry ve vztazích mezi žalobkyní a žalovaným a zpochybnění spolehlivosti žalobkyně ve vztahu k majetku žalovaného ve smyslu ustanovení § 301 písm. d) zákoníku práce (srov. též odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017 sp. zn. 21 Cdo 3034/2016, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2020 sp. zn. 21 Cdo 991/2019 nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2005 sp. zn. 21 Cdo 2596/2004, v němž šlo o krádež tužky zaměstnancem v hodnotě 21,90 Kč),“ a dále v něm odkazovaná judikatura.</p> <p>Právní rozbor poté dospívá k závěru, že „výše uvedené porušení povinností ZC představuje méně závažné porušení povinností ZC. V případě, že ZV zamýšlí z tohoto důvodu dát ZC výpověď, muselo docházet k porušení povinností ZC vyplývajících z PP soustavně, tj. nejméně 3x.“ Tomuto odpovídá též nesprávný závěr, že „O okamžitém zrušení PP v souladu s ustanovením § 55 ZP uvažovat z našeho pohledu nelze, s ohledem na skutečnost, že výše uvedené ZC porušení pracovněprávních povinností z našeho pohledu nedosahuje takové intenzity, aby se jednalo o porušení povinností zvláště hrubým způsobem. Proto jej v rámci daného právního stanoviska, stejně jako jiné důvody, pro které lze podat výpověď ZC, nerozebíráme.“ Rozbor k okamžitému zrušení pracovního poměru proto zcela absentuje, jakkoliv se jedná o dlouhodobě ustálenou judikaturu i v případě nízké škody – srov. 36 Kč u rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 1434/2001.</p> <p>Právní rozbor tedy není založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy.</p>
10	<p>Varianty dohody a výpovědi pro soustavné méně závažné porušení povinností jsou v právním rozboru popsány a rovněž je obsažen popis základních rizik neplatnosti rozvázání pracovního poměru (pokračování poměru, náhrada mzdy). Popis základních variant postupu zadavatele je velmi obecný u výpovědi a absentuje u okamžitého zrušení pracovního poměru, přičemž ze zadání nic nenasvědčuje opakovaným méně závažným porušením.</p> <p>Právní rozbor sice zohledňuje veškeré základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu</p>

	je zpracování úplné a věcně relevantní, nezohledňuje však s ohledem na nesprávné závěry o nemožnosti okamžitého zrušení či výpovědi možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno.
5	Právní rozbor je přehledný a srozumitelný, ale neobsahuje jednoznačné právní závěry a doporučení k postupu, který by umožňoval zadavateli jednostranně ukončit pracovní poměr s daným zaměstnancem.

HAVEL & PARTNERS

40	<p>Právní rozbor obsahuje manažerské shrnutí (viz níže) a samotnému posouzení předchází vymezení předmětu a předpokladu rozboru. Právní rozbor správně uvádí, že „<i>Pro případ porušení povinnosti ZP rozlišuje tři stupně intenzity: (i) soustavně méně závažné porušení, (ii) závažné porušení, a (iii) porušení povinnosti zvláště hrubým způsobem.</i>“ Právní rozbor správně zdůrazňuje roli soudu při hodnocení intenzity a že při „<i>hodnocení intenzity porušení může soud přihlídnout zejména k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu apod.</i>“, a to včetně odkazu na rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 3535/2017 a NS sp. zn. 21 Cdo 735/2000. (čl. 3.5 rozboru)</p> <p>Právní rozbor správně uvádí, že „<i>Konkrétně soudy navíc také dovodily, že přímý útok na majetek zaměstnavatele (např. krádeží, poškozováním), nebo nepřímý útok na majetek zaměstnavatele (např. pokusem odčerpat část majetku zaměstnavatele bez odpovídajícího protiplnění) představuje okolnost, která zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o porušení povinnosti zvláště hrubým způsobem,</i>“ včetně odkazu NS sp. zn. 21 Cdo 2596/2011. Rovněž účastník správně upozorňuje s odkazem na NS sp. zn. 21 Cdo 497/2019, že „<i>soudy doplňují, že je nutné zároveň i zkoumat, zda je porušení povinností natolik závažné, že je možné dojít k závěru, že po zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance zaměstnával do konce výpovědní doby, která by plynula v případě dání výpovědi.</i>“ (čl. 3.6 rozboru)</p> <p>Právní rozbor dospívá ke správnému závěru o povaze porušení povinnosti zaměstnancem (viz čl. 4.1), které umožňuje ukončení pracovního poměru. Účastník popisuje základní podmínky pro okamžité zrušení/výpověď pracovního poměru dle ustálené rozhodovací praxe NS, neobsahuje však dostatečné zohlednění ustálené judikatury ve vztahu k druhořadosti výše škody a významu narušení důvěry z hlediska posuzování oprávněnosti ukončení pracovního poměru (viz např. rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 1906/2021 a v něm odkazovaná judikatura), které mohou být zcela zásadní pro posouzení a rozhodování zadavatele. Konkrétně tedy v čl. 4.2 písm. a) rozboru účastník odkazuje na vodítka ve výše citovaných čl. 3.5 a 3.6 rozboru, které však neobsahují informaci o zásadním významu narušení důvěry i při zcela bagatelní škodě (viz též 36 Kč u NS sp. zn. 21 Cdo 1434/2001), což je pro posouzení věci relevantní.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy.</p>
----	--

	Rozhodovací praxe příslušných orgánů, byť byla pro posouzení věci relevantní, byla zohledněna pouze částečně.
20	<p>Právní rozbor popisuje jednotlivé varianty postupu a popis základních rizik s nimi spojených včetně upozornění na prekluzivní lhůty dle § 58 ZP a povinnosti spojené s existencí odborů. Právní rozbor upozorňuje též na možnost požadovat po zaměstnanci neoprávněně vyplacenou částku (§ 331 ZP); v případě zadavatele se nicméně jedná o povinnost tyto prostředky vymáhat – zákonná formulace „zaměstnavatel může“ zakládá obecné oprávnění zaměstnavatele tak postupovat vůči zaměstnanci, ale zadavatel jako státní podnik je obecně povinen takové právo využít, nejedná-li se o případ dle § 17b odst. 4 zákona č. 77/1997 Sb.</p> <p>Právní rozbor neupozorňuje na možnost zákazu okamžitého zrušení nebo výpovědi (zejm. § 54 písm. c) ZP a § 55 odst. 2 ZP) a pro zadavatele nedostatečně v čl. 3.6 rozlišuje mezi případy umožňujícími okamžité zrušení a případy umožňujícími výpověď zaměstnanci (odkazované rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 497/2019 ostatně aprobovalo platnost okamžitého zrušení) – zadavateli tak chybí praktická informace, jak má konkrétně mezi těmito případy odlišovat, což omezuje praktickou využitelnost. Praktickou využitelnost snižuje též absence zmínky, že sice soud posuzuje, zda vznikla škoda, ale její výše je obecně (oproti narušení důvěry) spíše podružná.</p> <p>Právní rozbor zohledňuje základní právní otázky související se zpracovávanou problematikou a zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro který bylo zpracováno, ale není pro zadavatele zcela prakticky využitelné a nepopisuje všechna rizika navržených řešení.</p>
5	Právní rozbor je obecně přehledný a srozumitelný, ale závěry obsažené v manažerském shrnutí nejsou jednoznačné a pro zadavatele použitelné, neboť neobsahují odpověď na otázku, zda může zadavatel ukončit pracovní poměr s daným zaměstnancem („ <i>S ohledem na obecnou povahu zadání nelze v posuzovaném případě možnost zadavatele jednostranně rozvázat pracovní poměr se zaměstnancem definitivně potvrdit či vyvrátit</i> “), jakkoliv v textu rozboru je tato otázka zodpovězena (viz čl. 4.1), kdy účastník dospěl k závěru, že při splnění podmínek toto možné je, a v souhrnu tedy tyto závěry nepůsobí jednoznačně.

CSS + FP

60	<p>Právní rozbor uvádí 4 způsoby ukončení pracovního poměru (<i>dohodu, výpověď, okamžité zrušení a zrušení ve zkušební době</i>). Právní rozbor konstatuje obecné přednosti dohody a poté upozorňuje na podmínky (doručení, neměnnost skutkového vymezení atp.) u výpovědi dle § 52 písm. g) ZP a okamžitého zrušení dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP.</p> <p>Právní rozbor následně posuzuje chování dle daného konkrétního zadání, které podle účastníka lze „<i>kvalifikovat jako útok na majetek Zadavatele, ale především se jednalo o úmyslné oklamání Zadavatele, které vedlo k zásadnímu narušení důvěry a pošlapání etického kodexu Zadavatele.</i>“ Právní rozbor dále s odkazem na odbornou a komentářovou literaturu dovozuje porušení pracovních povinností. Účastník správně upozorňuje, že „<i>není pro soud rozhodující, jak porušení povinnosti zaměstnance hodnotí</i>“</p>
----	--

	<p><i>zaměstnavatel, a to ani v případě, že je takové hodnocení zaměstnavatelem určeno v pracovním řádu, ve vnitřním předpise, či dokonce v pracovní smlouvě,</i>“ včetně odkazu např. na NS sp. zn. 21 Cdo 3535/2017.</p> <p>Právní rozbor správně uvádí s odkazem na NS sp. zn. 21 Cdo 379/2000, že při zkoumání intenzity a závažnosti porušení pracovních povinností soud zpravidla <i>„přihlíží k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní kázně, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení pracovní kázně pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu apod.“</i></p> <p>Právní rozbor dospívá ke správnému závěru o zvláště závažném porušení povinností ze strany zaměstnance a o možnosti okamžitého zrušení dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP nebo výpovědi dle § 52 písm. g) ZP, kdy hodnotí jednání jako útok na majetek zaměstnavatele. Právní rozbor vhodně odkazuje na ustálenou judikaturu NS včetně druhotnosti výše škody a významu narušení důvěry z hlediska posuzování oprávněnosti ukončení pracovního poměru (viz např. rozhodnutí NS ve věci sp. zn. 21 Cdo 2590/2015). Právní rozbor rovněž správně uvádí, že <i>„z judikatury plyne, že nezáleží na výši vzniklé škody či hodnotě dotčeného majetku“</i>, k čemuž odkazuje např. NS sp. zn. 21 Cdo 1496/2013 (odnesení nevydaných zbytků od oběda kuchařkou).</p> <p>Účastník poté upozorňuje, že <i>„Okamžité zrušení není přípustné bez dalšího. Jde o institut pro výjimečné situace, kdy by bylo další trvání PP až do konce výpovědní doby pro Zadavatele neúnosné. Zadavatel by měl při volbě mezi Okamžitým zrušením a Výpovědí brát v úvahu, že při případném soudním přezkumu platnosti rozvázání PP zákon ponechává soudu širokou možnost uvážení, zda po Zadavateli lze spravedlivě požadovat, aby PP zaměstnance u něj nadále pokračoval. Výpověď je možné dát zaměstnanci i v případě, že jsou dány důvody pro Okamžité zrušení, i v případě nižší závažnosti porušení pracovní kázně“</i>, k čemuž odkazuje např. na NS 21 Cdo 1228/99. Výše uvedené poté účastník shrnuje v samostatném závěru.</p> <p>Právní rozbor je tedy založen na správných právních závěrech souvisejících s danou problematikou z pohledu účinné právní úpravy. V řešení je zohledněna rozhodovací praxe příslušných orgánů.</p>
20	<p>Právní rozbor popisuje jednotlivé varianty postupu (dohoda, výpověď, okamžité zrušení) a popis základních rizik neplatnosti (doručování, lhůty) s nimi spojených včetně upozornění na lhůty dle § 58 ZP. Právní rozbor však obsahuje pouze částečné (u ochranné doby odkazem na § 55 odst. 2 ZP) upozornění na možnost zákazu okamžitého zrušení nebo výpovědi (srov. § 53 a § 54 písm. c) ZP). Pro praktické využití zadavatelem poté není zcela vhodné použití pojmů zahrnujících <i>„pracovní kázeň“</i> z předchozí právní úpravy, kdy existuje dostatek nových soudních rozhodnutí, na která účastník ostatně sám odkazuje.</p> <p>Právní rozbor zohledňuje veškeré právní otázky související se zpracovávanou problematikou, z tohoto pohledu je zpracování úplné a věcně relevantní, zohledňuje možné varianty řešení a účel, pro</p>

	který bylo zpracováno, ale praktická využitelnost je částečně snížena použitím pojmů z předchozí právní úpravy a účastník nepopisuje všechna rizika navržených řešení.
10	Právní rozbor je zcela přehledný a srozumitelný, přičemž obsahuje jednoznačné dílčí a konečné právní závěry (výpověď, okamžité zrušení) a doporučení (včetně motivace zaměstnance k uzavření dohody rizikem ztráty nároku na podporu nezaměstnanosti), která jsou přehledně shrnuta v samostatném závěru.

Tabulka hodnocení B. Kvalita právních rozborů

Účastník	Součet dílčích bodů	Průměr dílčích bodů	Počet bodů (B)
Weinhold Legal	210	70	28
Jelínek + eLegal	170	56,67	22,67
FTPV	140	46,67	18,67
HAVEL & PARTNERS	190	63,33	25,33
CCS + FP	215	71,67	28,67

Výsledek hodnocení

Zadavatel stanovil výsledné pořadí nabídek na základě celkového bodového ohodnocení, zjištěného součtem bodů, které jednotlivé nabídky získaly v rámci každého z dílčích kritérií hodnocení, přidělených postupem popsaných výše.

Účastník	Počet bodů	Výsledné pořadí
Weinhold Legal	88	2
Jelínek + eLegal	82,67	4
FTPV	78,67	5
HAVEL & PARTNERS	85,33	3
CCS + FP	88,67	1

6. Označení poddodavatelů dodavatele podle bodu 5, pokud jsou zadavateli známi

Podle prohlášení vybraného dodavatele se budou na plnění nadepsané veřejné zakázky podílet následující poddodavatelé:

Mgr. LUBOR ČERNÝ, advokát

ev. č. ČAK 16693

IČ: 86626990

se sídlem Hvězdova 1716/2 , 14000 Praha

7. Odůvodnění použití jiných komunikačních prostředků při podání nabídky namísto elektronických prostředků, byly-li jiné prostředky použity

Zadavatel zadával veřejnou zakázku s využitím elektronického nástroje E-ZAK dostupného na <https://zakazky.cendis.cz/>.

Veškerá komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem tak probíhala písemně, a to elektronickou formou, prostřednictvím shora uvedeného elektronického nástroje. Jiné komunikační prostředky nebyly použity.

8. Soupis osob, u kterých byl zjištěn střet zájmů, a následně přijatých opatření, byl-li střet zájmů zjištěn

U žádné z osob, které se podílely na zadání této veřejné zakázky, nebyl zjištěn střet zájmů.

9. Pokud zadavatel nadlimitní veřejnou zakázku nerozdělí na části, uveďte zadavatel odůvodnění tohoto postupu, pokud je neuvedl v zadávací dokumentaci

Zadavatel nerozdělil veřejnou zakázku na části, neboť se jedná o zadání rámcové dohody, na základě které bude poskytováno zadavateli obecné právní poradenství dle jeho potřeb, a rozdělení zakázky na části tak v daném případě nebylo vhodné s ohledem na povahu poskytovaných služeb.

10. Odůvodnění stanovení požadavku na prokázání obratu v případě postupu podle § 78 odst. 3 ZZVZ, pokud je neuvedl v zadávací dokumentaci

Zadavatel nepožadoval prokázání ekonomické kvalifikace ve smyslu § 78 ZZVZ.

V Praze dne 17. června 2024

za CENDIS, s.p.
Advocuts v.o.s., advokátní kancelář
Mgr. Zdeněk Horák, advokát